

die achient egypte
adem

Die mooie stem of adem van de gevleugelde Breng je niet tot 1 maar in
miljoenen gevleugelde

Door dat je niet kan stikken om de geen adem krijgt
occult

hart levend god
high hoofd

muur bouwen
naar boven de berg en achter de burens voorbij gezwefd

htp 5
en

L-tryptofaan

Hart van god

naar high hoofd

maar de astrale hersens word de huis die bouw van uit isis

om open te zijn voor iedereen op planeet aarde

Waarom voelde ik in mijn

jeugd dien plotselingen afkeer voor alles wat rijk was, voor die
189

kinderen en die feesten? Waar kwamen die gevoelens vandaan?
Kunt u mij daar op antwoorden?"

„Ik zal u antwoorden, luister en tracht mij te begrijpen. Ik was
het, Lantos!"

„Gij? Waarom deedt gij dat?"

„In u lagen deze gevoelens, doch ik maakte ze wakker. Die onbegrijpelijke
krachten behoorden tot het verleden. In dit leven

zoudt gij in een ander en wel het leven waarin u hebt geleefd en
dat u reeds hebt afgelegd, overgaan. Ik bedoel dus uw laatste
leven op aarde. Ik deed niet anders dan die krachten bewust te
maken. Ik werkte op u in, waarnaar gij handelde. De mensch
komt op aarde voor een vast doel, om, zoo ik u reeds zeide, goed

te maken. In u lag nu die kracht, het was dus uw wil om een
ander leven te aanvaarden. Gij zijt in die geestelijke afstemming
gekomen, doch in het leven daarvoor, niet in het leven waarin
gij u van uw stoffelijk leven hebt bevrijd. Ik blijf echter bij uw

laatste leven, straks zult gij al die andere levens waarvan ik
zooeven sprak kunnen waarnemen en kan ik u bewust verbinden.
Vraagt mij, wanneer u dit, wat ik zooeven zeide, niet duidelijk
is, ik zal u antwoorden."

„Wanneer ik u goed heb begrepen," zeide ik, „dan ben ik in dat
leven op aarde gekomen, om mij daarvan los te maken en ons
bezit te ontvluchten?"

„Zoo is het, heel duidelijk gevoeld."

„Is dit een wet?"

„De wet van oozraak en gevolg."

„Dank u," zeide ik. „Heeft u mij in alles geholpen?"

„Ja, in alles."

„Ook in de kunst?"

„Ook daarin."

„Dan heb ik u veel vragen te stellen."

„Ga verder, Lantos, ik sta te uwer beschikking."

„Vertel mij, meester, was ik in een vorig leven kunstenaar?"

„Ja, in het oude Egypte."

„Wat zegt u?"

„In het oude Egypte."

190

„Hoe wonderlijk en merkwaardig is dat, wat u daar zegt."

„Het zijn wonderen voor u, doch al die wonderen en problemen
zijn levenswaarheden, die de ziel heeft beleefd."

„Weet u waar ik mij die kunstgevoelens eigen heb gemaakt?"

„Ook dat zult gij beleven."

„Dank u," zeide ik, „kunt u mij daarvan reeds vertellen?"

„Nee, op de plaats waar gij hebt geleefd, dus straks.”
„Geschiedt dat op dezelfde wijze, zooals ik reeds heb beleefd?”
„Ja, ik kan u daar met het verleden verbinden, hier is dit moeilijk.”
„Kunt u mij duidelijk maken, waarom ik in mijn jeugd zoo was?
Ik bedoel wat beschermde mij en vanwaar kwam de minachting
voor mijn geslacht?”
„Dit houdt verband met uw eerste vraag. In u lag het gevoel om
heen te gaan. Gij wildet u los maken, maar in uw jeugd hebt gij
dit niet kunnen aanvoelen. Dit was alles te diep, zelfs nu zult gij
de diepte van deze gevoelens niet kunnen peilen.”
„Nee,” zeide ik, „dat kan ik niet, maar ik voel wat gij bedoelt.
Ik dank u, meester. U maakte mij dus ook hierin wakker?”
„Ja, door deze gevoelens bewust te maken, voeldet gij hoe te
moeten doen. De minachting voor ons geslacht manifesteerde
zich, doordat u het hogere wilde zoeken. Is u dit duidelijk.”
„Ja, ik begrijp u. Maar wanneer* die gevoelens niet in mij waren
geweest, wat dan?”
„Dan zouden er vele eeuwen voorbij zijn gegaan. Toch zoudt gij
in dezen toestand van geestelijke kracht zijn gekomen. Dat is
onvermijdelijk. Dié gevoelens hebt gij u dus in andere levens
eigen gemaakt. Ieder mensch zal vroeg of laat in één en dezelfde
gevoelsafstemming komen. Hij zal het op ander wijze beleven,
doch alles komt hierop neer, dat hij het innerlijk en wel onbewust
toch zelf wil. Daarom is de mensch diep en zijn dit problemen
voor hem. Doch al die problemen, zoo ik reeds zeide, hebben
beteekenis en wel deze, dat het is het overgaan naar een
hogere afstemming die de mensch zich in andere levens heeft
eigen gemaakt. Dit behoort tot den kringloop der aarde. Wat de
191
mensch in het ééne leven een ander heeft ontstolen, zal hij in een
anderen toestand weer goed moeten maken.”
„Heb ik dan dit bezit dat ik niet wilde, anderen ontstolen?”
„Niet gij, doch ik.”
„Maar wat heb ik dan met dit alles te maken?”
„Gij waart mijn zoon.”

Hoe

onnatuurlijk en streng ook, ik moet het doorgeven. De Goden
zeggen, dat ook de Pharaó die wetten niet kent. Ik moet volgen,
347

omdat de Goden mij die vleugelen hebben geschonken; de

Pharao heeft voor de Goden een andere taak te verrichten."

„Neen, priester van Isis, de vleugelen zijn niet in mijn bezit, ik moet dit erkennen."

Den oppervriester vroeg hij: „Is deze verklaring onduidelijk?"

Mijn Vader was gereed en antwoordde: „Nu is het antwoord heel duidelijk, groote Pharao, maar wij leven nu buiten de wetten."

De Koning keek weer naar mij, dacht even na en vroeg: „Priester van Isis, is het voor u mogelijk in mijn huis deze zitting te beëindigen, zoodat ik kan rechtspreken?"

„Groote Pharao, de Goden zijn gereed. Zooeven is mij gezegd, dat de Goden tot ons komen. Kan de Pharao het licht iets verduisteren, zoodat ik kan inslapen?"

De hoogwaardigheidsbekleeder, die de zitting had bijgewoond, sprak met den Pharao en ik begreep waarover hij sprak.

De Koning vroeg aan den opperpriester: „Beste Iseués, gij zegt niets van het wonder, dat gij allen hebt mogen aanschouwen? Is het wonder, dat voor uw oogen geschiedde, niet machtig?"

Mijn Vader was ook nu gereed en antwoordde: „In alle eeuwen, dat de geschriften ons bewijzen, is er maar één priester geweest waaraan men dit wonder geschonken heeft, doch deze priester keerde terug vanwaar hij kwam en de duisternis nam hem op, maar Isis zweeg over hem."

Mijn doodvonnis, zoo dacht ik. Dectar bad voor mij, maar ik voelde mij rustig en wachtte af. De dieren van den Pharao kwamen tot mij, alsof zij mij wilden beschermen en legden zich aan mijn voeten neer. Toen de Koning dit waarnam, vroeg hij aan den opperpriester: „Kunt gij mij verklaren, beste Iseués, waarom mijn dieren dezen priester liefhebben? Ik weet, dat zij van kinderen houden en oudere menschen niet zullen naderen. Kan een kind onduidelijk zijn en vergiftigd?"

Ook nu was hij gereed en antwoordde: „Er zijn gevleugelden, groote Pharao, die beiden, de jeugd en den ouderdom, bezitten en in het vergiftige insect kunnen terugkeeren, maar dan is hun steek doodelijk en behooren zij niet in den Tempel van Isis."

348

Alle aanwezigen keken naar mij, doch de Pharao vroeg mij:

„Bent u gereed?"

Ik legde mij neer waar ik was; de dieren bleven bij mij. Spoedig was ik in trance en trad buiten mijn organisme.

Den Pharao hoorde ik tot den opperpriester zeggen: „Beste Iseués, gij ziet het, ik denk dat gij thans vragen kunt stellen."

De opperpriester vroeg: „Waar zijt gij, priester van Isis?"

„In de ruimte."

„Toen er in u duisternis kwam, waar waart gij toen?"

„Ik moet uw vraag herstellen, want in deze wereld zijn vele duistere werelden. Ik kan niet weten welke duisternis mijn meester bedoelt."

„Ik bedoel het allereerste oogenblik; daarvan hebt u gesproken.

Kunt u tot daar terugkeeren en waarnemen, waardoor wij ons licht hebben ontvangen?"

Onder de aanwezigen ontstond er spanning, er werd mij een vraag gesteld die mijzelf of mijn vleugelen kon vernietigen, indien ik het antwoord schuldig bleef. Alvorens ik antwoordde, stelde ik mij op Dectar in en vroeg hem: „Je moet mij helpen, Dectar, en daarvoor is nodig dat jij rustig blijft, meer hulp heb ik niet nodig. De Goden zijn aanwezig.”

Nu wachtte ik op mijn leider, doch hij vroeg reeds opnieuw:

„En? priester van Isis, bent u in de duisternis?”

Ik zag dat de Koning naar hem keek, maar ik antwoordde: „Toen de Goden ons allen en al het leven hebben geschapen, was daar tijd voor nodig. Voor het instellen van machten en krachten, dat het gereed maken beteekende, waren miljoenen manen nodig, voordat wij mensen den volwassen toestand hebben bereikt.

Wil ik thans „ingaan”, dan vragen de Goden van Isis van mij en u allen nederigheid en het gereed maken voor al deze heiligheid.

Ik sta voor een poort en die poort is gesloten, doch indien de Vader van Isis zijn machtig gebed tot de Goden opzendt, zullen de Goden mij binnen laten, waardoor Isis groot wordt.

Ik lig neergeknield en zal mijn nederig gebed opzenden, om voor u allen te mogen waarnemen.”

Ik keek naar hen allen en voelde, hoe mijn woorden werden begrepen en gevoeld.

Dikwijls had hij sombere dagen, waar hij bijna niet doorheen kon komen, en met iedereen kwam hij dan in botsing. Dan zat hij deze toestanden te overdenken en moest Alcar komen, om hem er weer doorheen te brengen. In dezen toestand kon hij de menschen doorgronden. Dan doorzag hij ze en voelde waarheen ze wilden. Alles was dan droevig in hem. O, hij had het zoo

139

moeilijk in zulke oogenblikken. Hij zag en voelde dan precies hoe slecht verschillende menschen waren en verlangde er naar om daar te zijn, waar Alcar was. O, als Alcar hem dan niet opbeurde Maar daarop kon hij vertrouwen.

De menschen moesten in het hart van een ander kunnen lezen, eerder zouden ze hem toch niet gelooven. Zooveel had hij nu wel gezien en ondervonden. Ze kregen nooit genoeg, want ze eischten steeds meer, steeds meer. Openlijk durfden ze je nooit aan. Dit gebeurde allemaal stilletjes achter je rug.

Wanneer men het geestelijk werk niet begreep zei men, dat hij phantaseerde en dan begon het gepraat van den een met den

ander, niet openlijk, maar achter de maskers, waar niemand doorheen kon zien. Toch doorzag hij hen een voor een. Zoover had Alcar hem reeds ontwikkeld, dat hij dit kon zien en aanvoelen. Deze mensen deden alles in stilte en voordat hij er erg in had, had hij reeds een flinken beet gekregen, die zoo raak was, dat er smartebloed te voorschijn kwam. Toch moest hij er tegen kunnen, had Alcar gezegd, want men wist immers niet beter. Maar nu kon hij er ook tegen, want hij leefde immers toch veel in de sferen; daar was hij steeds met zijn gedachten. Zijn stoffelijke helft bleef op aarde, maar zijn geest was daar, waar steeds harmonie is en geluk. Wat zou hij gelukkig zijn met Alcar, wanneer hij gestorven zou zijn. Daarom moest hij dezen strijd strijden. Dikwijls had hij gebeden om te mogen sterven, want hij zou het zoo heerlijk vinden voorgoed daar te mogen zijn, waar hij nu slechts van tijd tot tijd zou komen: in de gelukkige sfeer, waar altijd harmonie is, bij hen, die in het licht zijn.

Daar kun je openlijk aan iedereen je meening zeggen, zonder dat er iets anders van je woorden wordt gemaakt. Wanneer er een belofte gedaan wordt, dan houdt men zich daaraan, daar is alles eerlijk en waar. Op aarde vertellen de mensen alles „in vertrouwen” aan een ieder, die het hooren wil.

In de donkere sferen gebeurt dit ook, zooals Alcar zei, maar dat weet men vooruit en men kan er rekening mee houden. De geesten, die daar leven, zijn niet te vertrouwen, zij leven in duisternis en kilheid. Degenen, die op aarde alles „in vertrou-

140
wen” aan anderen vertellen, zouden in de donkere sferen kunnen zien hoe het vertrouwen geschonden wordt. Op aarde kan men niet door een ander heen zien, omdat het stoflichaam dit belet, maar eenmaal in het Hiernamaals aangekomen en van zijn stoffelijk omhulsel ontdaan, is het den geest niet meer mogelijk zich voor anderen te verbergen.

In de hoogere sferen heeft men een groot vertrouwen in alles, want wanneer men dit vertrouwen niet meer zou bezitten, dan zou men er niet meer thuis behooren en het er ook niet meer kunnen uithouden, omdat men daarop dan niet meer zou zijn afgestemd. Ook het licht, dat men in die sferen bezit, zou men niet meer kunnen verdragen. Iedereen is daar voor een ander als een geopend boek, want men leest in elkanders gedachten. Men leeft er eerlijk en braaf, in volkomen harmonie. Dit schijnt op aarde niet mogelijk te zijn. Toch moet het daar naar toe. De stof verbergt op aarde al het geestelijke, dus ook de goede eigenschappen van den mensch. En als deze dikwijls onderdrukt moeten worden, dan durft men niet meer voor zijn meening uit te komen en evenmin zich eerlijk te geven. En gedurende het geheele aardsche leven moet men dan zijn innerlijke gevoelens verbergen. En waarom is dit noodig? Waarom? Omdat men anders door iedereen wordt tegengewerkt, zonder dat men iets misdaan heeft. Dit gebeurt alleen uit haat en jaloezie. Wanneer hij de mensen doorzag, dan lachte er iets in hem, wat hem goed

deed, omdat hij dan van te voren wist waar ze naar toe wilden.

Hij was dan voorbereid en kon zich tegen slechte invloeden beschermen.

Nooit maakte hij gebruik van hetgeen hij langs telepathischen

weg van hen overnam, want dan kon hij wel dagen

achtereen aan den gang blijven. Hij liet alles langs zich heen

gaan, alsof hij niets wist en voldeed, zoo mogelijk, aan hun verlangens.

Dan voelde hij, dat hij boven hen stond, terwijl zij meenden, dat hy het toch niet aanvoelde. Maar hij liet hen begaan, zoolang ze niet te ver gingen. Dan zou Alcar hem tijdig waarschuwen, dat wist hij.

Eens was hij met vrienden in een groote stad in het buitenland

geweest, waar eenige jaren geleden, tijdens den oorlog, hevig

141

gevochten was. Zijn vrienden deerde dat niet, maar hij kon er

niet gelukkig zijn. Al die ellende, al die droefheid, al dat leed,

al die smart van voorheen drukten hem zwaar. Alle haat en

woede, waarvan hij den slechten invloed kon aanvoelen, maakten

hem wee. Het was afschuwelijk in die stad en hij vond het verschrikkelijk,

dat al die duizenden menschen daarvan niets voelden.

Doodongelukkig was hij; hij zag de soldaten door de straten

rondzwerven, niet als stofmenschen, maar als geesten. Ze waren

nog steeds aan het vechten en wisten niet van ophouden, zoozeer

waren zij door haat bezielde. Met zijn geestelijke oogen zag

hij al die ellende en hoe hij ook trachtte zich er aan te onttrekken, het wilde hem niet gelukken.

wij in gedachten wereld van isis of oude aarde natuur leven wereld waar
nog alles harmonie was met boeken en gedachten foto van boom met
mensen bij de boom

Open boek voor iedereen elkaars boeken controleren

en Gedachten Medicinen

Loop ik naast de mooie gedachten van tele weg die mij naar god brengt

en dan als soldaten en bijten en geen geluk vinden als geestelijke weg is
en alles niet leuk is

Hij vroeg echter: „Gij ziet, hoever wij zijn en gij kunt tevens daar het leven volgen?”

„Gij vergeet steeds, dat ik de groote vleugelen bezit. Nu andere vragen stellen, die-met dit wonder hebben te maken.”

„Kunt gij het zieleleven voor het stoffelijke organisme volgen?”

Ik ging zien en zei: „Rondom mij zie ik een dicht waas en daaruit ontstaat het innerlijke leven, dat de ziel voor al dit stoffelijke leven is. Daarvan trekt het stoffelijke dier zooveel aan als het aan bezieling en energie nodig heeft, al naar gelang de werking
333

en de grootte van het stoffelijk dier is.”

„Gij ziet dus duidelijk een massa?”

„Gij kunt het aanvaarden, het is wonderbaarlijk wat ik nu waarneem.”

„Is ook daar duisternis?”

„Neen, om mij heen is er licht en dat licht heb ik van de Goden ontvangen. Maar door mijn eigen instellen en concentratie ga ik waarnemen. Ik zie in dat leven en ben dus met de werkelijkheid verbonden. Ik neem waar, dat al deze diersoorten verder en hoger moeten gaan en dat zij hier eens zullen uitsterven.”

„Kunt u zien, hoe het hooger-gaan geschiedt?”

„Ik zal u antwoorden. Als het innerlijke leven van al deze diersoorten den volwassen leeftijd in hun eigen soort hebben bereikt, gaat het innerlijke leven, de ziel dus, in een andere wereld over en ontvangt een nieuw organisme. Dan beleeft het innerlijke leven een nieuwe geboorte.”

„Zijt gij overtuigd, dat dit zoo is en dat het tot de werkelijkheid behoort?”

„Ik weet nu, dat gij allen deze vleugelen niet bezit, of gij zoudt deze vraag niet telkens stellen. Dit behoort tot de werkelijkheid en gij behoeft aan mijn waarnemen niet te twifelen. Op deze plaats zie ik in de wonderen en buig mij diep voor deze wijsheid.” Er was stilte in hun kring gekomen, maar ik wachtte af en hoorde hem zeggen: „Wanneer gij u van de stoffelijke wereld verwijderd, wat ziet gij dan daarna?”

„Dat is toch zeer eenvoudig. Dan lossen de wateren voor mij op en ik leef dan in een andere wereld of ruimte. De ruimte waarin gij leeft en ziet dat is de stoffelijke ruimte, maar ik zie tevens die andere ruimte, doch die is onzichtbaar voor hen die deze gaven niet bezitten.”

„Heel duidelijk, priester van Isis. Ik vraag thans: Wij willen nu, dat gij gaat zien wat ook voor ons onzichtbaar is en waar wij

nog niets van weten. Wilt gij u verplaatsen?"

In snelle vaart zweefde ik door de ruimte. Toen ik voelde dat hij zich op mij instelde, hoorde ik in mijn omgeving zeggen: „Pries334 ter van Isis, kunt gij mij hooren spreken? Ik spreek tot u en vraag u, hoe nu deze verbinding is. Wilt u ons dus duidelijk maken op welke wijze mijn spreken tot u komt?"

Mijn leider liet mij voelen, dat hij mij van de machtigste wonderen en natuurwetten losmaakte en telkens mijn verbinding verbrak, doch tevens, wat ik tot hem zou zeggen.

Ik was gereed en antwoordde: „Uw spreken en mijn verbinding met u is ook nu niet veranderd. Want in deze wereld is er geen afstand. Doch de Goden zeggen mij het volgende aan u te zeggen: Als gij op deze wijze voortgaat en mij van het licht naar de duisternis blijft zenden, alvorens gij weet hoe diep en wonderbaarlijk alles is en gij niet voelt dat ik één ben in deze ruimte, komen wij niet verder en dat is de bedoeling niet. De Goden zeggen, dat uw bewustzijn van al deze wonderen niet waarachtig is, want waar ik ook ben, mijn innerlijk leven moet gehoorzamen en dat volgen, wat mij wordt getoond. Gij verbreekt telkens mijn innig één-zijn met de wonderen. De reis die ik nu maakte kan ik vergelijken met licht en duisternis op aarde. Het licht geeft ons allen machtige wijsheid, de duisternis daarentegen voert ons naar het onbewuste en gij denkt dat ik mij in die duisternis zal verliezen, doch dat is niet mogelijk. Voelt u, vragen de Goden, het onnatuurlijke van uw vragen-stellen?"

Hij negeerde alles en vroeg: „Kunt gij ons dan zeggen op welke wijze ik spreek?"

„Uw vraag is niet duidelijk gesteld, maar ik begrijp u en zal u antwoorden: De woorden, die gij spreekt en die tot mij komen, hoor ik in mij. Een verlicht koord, dat vanuit mijn stoffelijk lichaam mij volgt, dat mij met mijn aardse lichaam verbindt, maar dat voor stoffelijke oogen niet zichtbaar is, brengt toch uw gedachten en gevoelens tot mij. In mijn innerlijk leven ontvang ik uw spreken, dus van gevoel tot gevoel, doch het spreken is als 't ware verstoffelijkt."

„Heel duidelijk, priester van Isis. Is dit het koord dat breekt, wanneer het stervensproces wordt beleefd?"

„Zeer juist, Vader van Isis. Wanneer de mensch sterft breekt dit koord en gaat de ziel naar één van al deze werelden en leeft 335

verder. Ik zie veel werelden, die heel lichtend zijn, maar er zijn er ook, die tot de duisternis behooren."

„Gij zijt u daarvan bewust, ook van

In een dierlijk bewustzijn was deze liefde ontwaakt, een liefde die wellust heette, maar die in onze zielen ontbrandde en ze in vuur en vlam zette.

Dan ging ik verder en ik betrad de kerkers, waar de priesters
189

en priesteressen leefden. In één van deze cellen leefde Dectar. Als leerling was hij tot mij gekomen, doch als meester eindigde zijn aardse leven. Een afgrijselijk einde had hij beleefd. Nu leerde ik zijn diepe innerlijk kennen.

In Dectar waren thans vele levens bewust, doch van dit leven voelde hij eigenlijk niets. De zonden en fouten in dit leven begaan, had hij in latere levens weer goed gemaakt. Daardoor begreep ik nu, dat hij die rekening had vereffend. Doch die andere levens kwamen één voor één bewust in hem terug en al die gebeurtenissen stoorden hem en moest hij overwinnen. Een ontzettende kastijding had hij op zichzelf toegepast, ook hiervan had hij mij nog niets verteld. Uit dit leven voelde hij alléén de liefde en het gevoel van angst, een einde aan zijn leven te maken. Het gevoel, dat de ziel voortstuwde om hoger te gaan en dat liefde was, dat gevoel bleef en werd door al die levens veel krachtiger. Als dit gevoel in slaap viel, dat zich als verlangen liet voelen, maar de liefde beteekende, zonk de ziel tot het allereerste stadium terug, om dan nooit weer bewust te worden.

Doch het was niet mogelijk, want daarvoor leefde men op aarde en maakte men deel uit van het oneindige. Al die levens dienden om een hoger bewustzijn te bereiken, om eens dat te beleven, dat in harmonie zou zijn met de natuur en met dat, waaruit wij waren.

In deze cel leefde Dectar. Nu ik aan hem dacht, ving ik andere gevoelens op. Ik mocht zijn naam, dien hij in dit leven had gedragen, niet uitspreken. En daarvoor schrikte ik terug, want ik zou Dectar's vorige leven in hem wakker kunnen maken en hij ging dan opnieuw in al die ellende over. In zijn leven op Isis zou dit voor hem noodlottig zijn.

„De klank van zijn naam,” zoo hoorde ik tot mij zeggen, waardoor

ik begreep, dat men mij ook hier volgde, „vernietigt zijn rust”. Ik aanvaardde dit onmiddellijk.

Wat ik zag en wat ook Dectar in dit leven had beleefd, was het leed en de smart van vele mensen; dat had hij hier alléén te dragen gekregen. Zijn geheele persoonlijkheid en zijn priesterlijke naam was met hem den dood ingegaan.

190

„Laat dat met rust, Venry, maak dat niet wakker, blijf af, waarvoor geleden is, waarvoor hij martelingen onderging en waarvoor harten zijn gebroken. Laat dat onherroepelijk slapen.”

Het is toch prachtig, zoo dacht ik, dat ik ook hier zoo duidelijk de stem in mij hoor spreken en dat Dectar's leven aan anderen bekend is. Opnieuw hoorde ik tot mij spreken: „Als alles sterft, oplost en vergeten raakt, dan toch niet een naam, waar vele diepe gebeurtenissen aan vastliggen. Daarnaast heeft de ziel geluisterd. Zij behoudt eeuwen lang haar kracht en eens tot bewustzijn gekomen, trekt zij, althans voor de begaafden, alle gebeurtenissen weer tot zich terug, zoodat zelfs de geheele persoonlijkheid weer bewust wordt. Die klank blijft in leven en als iets de ziel wakker maakt, dan is het de naam, die het leven en de persoonlijkheid vertegenwoordigt.”

Nu volgden andere gedachten, waarop ik mij instelde.

Dectar had lief en zijn liefde was in dit leven Lécca. Hij voelde ook nu die liefde. Maar waar is Lécca? Waar ben je, priesteres, die mijn vriend kent en zijn liefde voelt? De liefde die tot hem komt is wakker, leeft en wordt tot hem gezonden en behoort tot het bewuste verlangen. Dectar is op aarde, hier was hij één met je. Lécca, waar ben je? Ook jij moet in leven zijn, onder al die miljoenen mensen is er slechts één, die zijn tweelingziel raakt. Dectar zegt, dat je leeft; hij ziet je op aarde en in hem komt je liefde. Die liefde is van zijn ziel. De magische wetten zullen je tot mij brengen en ik zal weten, waar je nu leeft. Niets, hoor je, Lécca, niets zal je kunnen tegenhouden, je zult tot mij komen! Ik had mij reeds op de ziel van Lécca ingesteld en al mijn gaven uit dit leven traden in werking. Opnieuw riep ik haar. Lécca, ik roep je. Mijn eerste pogingen treden in werking, ik roep je Lécca, doch aanstonds roep ik je opnieuw en je zult tot mij komen.

Nu reeds wist ik, dat Lécca op aarde leefde. Dectar had goed gevoeld. Zij beiden waren één, één in geestes- en stofleven. Lécca kende de wetten, de krachten waren in haar aanwezig en zouden wakker worden. Niets kon haar tegenhouden, ook al was zij in een diepen slaap, zij zou en moest uittreden en tot mij komen.

191

Wij bouwden een
tegenkracht op en wanneer wij zoover waren gekomen, kon Dectar
buiten zijn lichaam gaan en in die andere wereld waarnemen
of het een of ander beleven. Door mijn leider hoopte ik dit te
bereiken. Tot in den morgen werkte ik daaraan.

Ik bouwde mijn eigen persoonlijkheid
weer op en begon opnieuw te denken.

Die gevoelens bouwden zich
voor mij op en ik zag den persoon, duidelijk kon ik hem waarnemen.
Dezen priester kende ik niet.

Door deze kracht, die zich plotseling
opbouwde, en als een dicht waas om hem lag, begreep ik, dat het
nu voor hem niet mogelijk zou zijn, ook maar iets van mij en
de anderen, die hier waren, te kunnen opvangen.

Van den Tempel van Isis af bouwde hij een muur van kracht om
mij heen.

Uren lang bouwde ik
aan mijn geestelijken muur en bleef daar aan werken

De woorden, die hij opnoemde, moest ik weer opnieuw
herhalen en toen hij dacht, dat het voldoende was, bouwden wij
aan onzen geestelijken muur verder.

=====v2

=====v1

Door deze kracht, die zich plotseling opbouwde,
die als een dicht waas om hem lag, begreep ik, dat het
nu voor hem niet mogelijk zou zijn, ook maar iets van mij en
de anderen, die hier waren, te kunnen opvangen.

Toch voelde ik mij wat ontspannen en ik bouwde mijn eigen
persoonlijkheid weer op en begon opnieuw te denken

Die gevoelens bouwden zich
voor mij op en ik zag den persoon, duidelijk kon ik hem waarnemen.

Dan zei hij tot mij: „Priester van Isis, ik kom u halen, u bent
289

van nu af aan priester en ontvangt een ander gewaad. Wij allen
zijn zeer verheugd.”

Toen keek hij naar mijn bloemen. Dectar kende dit wonder en
liet mij voelen hoe lief hij mij had. Nu begreep ik mijn vriend.
Dectar had een spel moeten spelen. Ik dankte hem voor al die
kracht en zijn strengheid, ook al begreep ik nog niet waarom,
doch ik dacht het te voelen. Nog zei hij tot mij: „Priester van
Isis. Er zijn soms tijden, die heel moeilijk zijn, maar waardoor
ons de wetten worden geopenbaard. „Hij”, die over hemel en
aarde heerscht, geeft ons mensen te dragen en daarin moeten
wij alleen zijn. U hebt getoond u zelf te zijn, hebt de kloof tusschen
„Leven en Dood” overbrugd en u bent bewust. Het is heel
hard, wanneer een moeder haar eigen kind kastijden moet, want
het slaat diepe wonden in het moederlijke hart, doch als het
noodig is voor het bewustzijn, voor het ontwaken, zoodat jeugd
in ouderdom verandert, volgt zij toch dien weg. Een priester van
Isis leert op deze wijze zichzelf kennen. **De bloemen, die gij in
uw armen houdt, vertegenwoordigen uw wijsheid.** U heeft de
wetten leeren kennen, niet door mij, niet door de meesters, doch
op eigen krachten. **Wij allen groeten u en aanvaarden u in ons
midden.** Mijn lieve, lieve Venry, niet mijn wil geschiede, doch
die van hem, je leider, die zei, dat je priester was.”
Ik begreep Dectar, tevens, dat hij mij had kunnen volgen en dat
wij nog steeds één waren. **Al die jaren had hij een masker gedragen,
doch door een ongelooflijke kracht had hij zich kunnen
beheerschen.**

„Kom, beste Venry, de meesters wachten, straks kunnen wij
praten.”

Wij traden naar buiten. De Opperpriester trad op mij toe, boog
zijn hoofd voor de bloemen en zei: „**Ik heet u welkom in ons
midden. Priester van Isis, wij allen zijn verheugd u in ons midden
te zien.**”

De oogen, die op mij gericht waren schoten vuur, ik voelde haat
en nijd tot mij komen. Doch allen maakten plaats voor mij, bogen

hun hoofden voor dit machtige wonder. Geen van hen kon mij nu evenaren. **De kracht, die van dit wonder uitging, dwong hen**
290

allen eerbiedig te zijn. Toch hadden zij mij in de duisternis kunnen volgen en ik werd naar hun heiligdom gebracht.

De Pharao had een boodschapper gezonden om het wonder te aanschouwen. Volgens de wetten van Isis had ik nog eenige maanden moeten wachten, alvorens ik mijn gewaad mocht dragen. Nu echter ontving ik mijn kleet, het wit-gele gewaad met zwarten gordel, ten teeken dat ik den dood had overwonnen.

Ik boog diep voor den Opperpriester. De boodschapper des Konings noodigde ons allen uit tot den Pharao te komen. Dan ontving ik mijn teeken en de groote vleugelen.

Een jonge man met vleugelen zweefde in de ruimte en boven de pyramide, verspreidde van daar uit zijn wijsheid over hen die op aarde leefden.

Dit waren de teekens van de groote vleugelen en deze waren nu in mijn bezit. Toen voelde ik, dat er gedachten in mij kwamen en ik wilde weten of de meesters van mij en Dectar iets wisten en vroeg ik aan den Opperpriester: „Hooge meester, ik ben heel gelukkig en ik dank u. Maar mijn geluk zou niet volkomen zijn, als mijn meester niet mocht deelen in mijn geluk, die mij dit machtige gaf en van mij maakte, die ik thans ben.”

„Wat wenscht u, priester van Isis?”

„Mag ik mijn meester deze bloem schenken, die tusschen leven en dood leefde en opgroeide? En mag ik de anderen aan de Goden van Isis offeren?”

„Gij zijt een waardig leerling en gij dwingt mij alle respect en bewondering af. Schenk uw meester dit geluk, zijn krachtige leiding maakt Isis groot.”

Ik wist voldoende en zag Dectar aan, maar ook hij begreep mij.

Dan nam mijn lieve vriend de bloem van mij over en ik trad op den boodschapper van den Koning toe en zei: „Als ik den Pharao gelukkig mag maken, zie hier, een andere bloem voor zijn machtig huis, voor hem en zijn Gemalin.”

Ik stelde mij voor hem op, boog mij naar de aarde en plukte uit de onzichtbare wereld een diepzwarte kelk en reikte hem deze over. Ik zag, dat allen neerknielden. De afgezant beefde van angst en ontroering voor dit wonder.

291

Waarachtig, ik ben in mijn cel, in de duisternis. Toen ik mijn hoofd voelde werd ik heel gelukkig. Ook mijn armen en beenen waren in mijn bezit, ik was dus niet verongelukt, ook niet gestorven, dat had ik door de meesters beleefd. Dat ondier was een schijngehalte, doch de werkelijkheid daarvan had ik gevoeld. Nu hoorde ik mijn eigen hart kloppen en voelde mijn bewustzijn terugkeeren. Van blijdschap rolden mij de tranen over de wangen. Hoe gelukkig was ik, dat het normale bewustzijn nog in mij was. Door mijn blijdschap en tranen ontspande mijn lichaam en ik kon weer wat ruimer ademen.

Toen wilde ik weten, of ik nog steeds op mijn rustbed lag. Neen, mijn rustbed voelde ik niet, mijn handen betastten den grond. Was ik wel in mijn cel? Dit moest ik weten, of ik kreeg geen rust. Hierop volgde een rondgang door deze duisternis. Ik kroop van links naar rechts, naar het midden en ging ook daar weer uit. Ik zag alleen in een diepe duisternis en nog steeds had ik mijn rustbed niet gevonden. Doch iets was mij duidelijk, ik was bezig te zoeken en mijn denken was normaal. Het gevoel dat in mij was, behoorde tot het normale bewustzijn. Ik rustte wat uit en begon daarna opnieuw te zoeken. Mijn lichaam was door dat rondkruipen hevig vermoeid, maar toch hield ik vol, ik moest weten waar ik was. Na lang heen en weer, links en rechts, voor en achteruit gekropen te hebben, vond ik eindelijk mijn rustbed terug. Met al de krachten, die nog in mij waren heesch ik mij omhoog en zonk ineen. Daarna trad ik tegelijk buiten mijn organisme en leefde nu in die andere wereld. Een waarschuwend gevoel zei mij, dat ik de werkelijkheid zou beleven. Ik bevond mij in een machtige ruimte, maar ik was weer heel alleen. Toch was er eenig licht, doch dat licht verduisterde. In deze leege ruimte ging het leven vormen aannemen en zich verdichten. Naarmate het zich verdichtte, trad tevens de duisternis in. Toen het heel duister was, zag ik gestalten en zelfs hollen en krotten, waarin menschen leefden. Deze menschen hadden op aarde geleefd en waren nu astrale demonen, waarvan Dectar mij

had verteld. Toch voelde ik mij heel rustig en trad wat naderbij, want ik wilde er meer van weten.

222

Hoe is het mogelijk, dacht ik, het zijn mensen en toch afschuwelijke monsters. **Toen ik mij op die lichamen instelde, zag ik**

hun bloed en kon ook hun innerlijke leven volgen. Deze mensen

waren als duivels en zooals zelfs dieren niet konden zijn.

Tot mij kwam: „Hun leven is onbewust, zij weten van hun eigen bestaan niets af en zijn gereed je te bespringen.”

Deze verklaring was weer van mijn leider en daarvoor was ik heel dankbaar. Ik leefde dus in de werkelijkheid. **Toen ik naar**

hun doen en laten stond te kijken, begreep ik het ellendige van hun duister leven. Wat zij deden was niet menselijk, zelfs een

dier leefde anders. Doch dat onmenselijke hield mij gevangen en op dit oogenblik had ik mijzelf al weer vergeten. Zij voelden dat ik hen gadesloeg en stormden op mij af.

Nu had ik mijn concentratie moeten instellen en mijn kennis der magische wetten moeten gebruiken. In het bewustzijn van al deze krachten, had ik hen allen kunnen weerstaan en een open strijd aanvaarden. Doch een plotseling opkomend gevoel deed mij anders besluiten en ik nam de vlucht. Door al die hollen en krotten zocht ik mij een weg, doch ik voelde, dat zij mij zouden insluiten. Onderweg botste ik ergens tegen op, zoodat mijn hoofd pijn deed. Onder mijn vlucht stelde ik mij weer op hen in, want ik wilde weten of zij mij volgden. Zij hadden mij geheel ingesloten, een nieuwe en weer andere angst overrompelde mij en ik zonk bewusteloos ineen.

Toen ik wakker werd en wilde weten waar zij waren, zag ik, dat de duisternis om mij heen was, doch een andere dan die, waarin ik was geweest. Hadden de demonen mij niet vernietigd?

Waar was ik? Ik leefde weer in een duisternis. Was ik nog in die wereld? Toen ik mijn rustbed voelde, was het mij duidelijk, dat ik weer een nieuw wonder had beleefd. Wie had mij naar mijn cel gebracht? Een schrijnende pijn voelde ik in mijn hoofd. Wat ik daar had beleefd, moest tevens mijn organisme beleven. In die bewusteloosheid was ik weggebracht, het kon niet anders.

Nu kreeg ik antwoord, naast mij sprak een stem en ik hoorde:

„De meesters hebben u kunnen bevrijden, in hun handen loste u op, of die demonen hadden u gedood, wat het breken van het

223

koord beteekent.”

Mijn leider had mij gevolgd en ik was heel gelukkig. Nu begreep ik heel veel, ook al waren er krachten, die ik nog niet kende.

In mijn hoofd was nu een leegte gekomen en mijn pijnen minderden.

Een weldadige kracht ging nu door mij heen en dit

waren de krachten van het hogere bewustzijn. Ook daarvoor

dankte ik mijn leider. Hij gaf mij nu te kennen, dat Dectar mij

spoedig zou komen halen en dat hij zeer tevreden was. **Toen**

legde ik mij neer en sliep in.

« # *

Hoelang ik had geslapen, wist ik niet,

« # *

Hoelang ik had geslapen, wist ik niet, maar die vreeselijke moeheid voelde ik niet meer. Eén gevoel overheerschte thans alle andere. Ik begreep nu, dat men met mij nog niets kon beginnen, dat ineenzinken deugde niet, op al die moeilijkheden was ik niet voorbereid. Met dit resultaat kon ik tevreden zijn, want ik had heel veel geleerd.

De duisternis loste langzaam op. Was mijn tijd reeds voorbij? Het kwam mij voor, dat ik hier eeuwen was geweest. Zou Dectar spoedig komen? **Doch ik viel weer in slaap. Dan sloeg ik mijn oogen op en was er licht om mij heen. De priester trad binnen en bracht mij naar Dectar.**

„Dectar, o, mijn beste vriend, hoe lang was ik daar?”

„Je moet nog even geduld hebben, Venry, aanstonds kunnen wij spreken.”

Ik volgde Dectar naar buiten en toen hij dacht te kunnen spreken, zei hij: „Het is prachtig, Venry, het kon niet beter. Je bent nog niets waard, zoo kunnen de meesters je niet gebruiken, de duisternis breekt je.”

„Heb je alles kunnen volgen, Dectar?”

„Ja, Venry.”

„Buiten de meesters om, Dectar?”

„Ja, maar door hulp.”

„Weet je alles, Dectar?”

„Onze verbinding hebben wij mogen behouden, Venry, daardoor
224

kon ik je volgen.”

Ik trad mijn cel binnen en moest rusten. Dectar liet mij slapen en toen hij weer bij mij kwam, voelde ik mij uitgerust. Eenige dagen achtereen had ik gerust. Dadelijk begon ik vragen te stellen.

„Weet je, Dectar, dat ik bijna krankzinnig was? Wat zal er met mij geschieden, wanneer dit zeven dagen en nachten duren zal?”

„Dan is alles weer anders, Venry, je hebt dan een ander bewustzijn en bent gereed. Heb je niet gevoeld, dat je krachtiger werd?”

„Maar ik ben toch opnieuw bezwiken, Dectar?”

„Dat is heel goed, Venry. Toch begreep je, dat je hen allen had kunnen tegenhouden, of, zooals het behoort, andere maatregelen had kunnen treffen. Heb je die inwerking duidelijk gevoeld?”

„Bedoel je die kracht, waardoor ik bewusteloos werd?”

„Neen, dat niet, maar de kracht waardoor je vluchtte, Venry. Die kracht wilde, dat je je geheel overgaf, anders hadden de meesters nog meer proeven genomen. Heb je alles goed begrepen, Venry?”

„Wat bedoel je, Dectar.”

„Je voelde niets meer van je vijf en twintig procent. Door diep weg te zinken losten die krachten op, maar toch werd je daardoor

steeds weer wakker. Daarvan voelde je niets meer. Toch leefde je daarin en die werking was heel merkwaardig en had je van je leider ontvangen. Die krachten brachten steeds weer je eigen bewustzijn terug, anders was je in dien toestand gebleven en dan hadden zij moeten ophouden. Voor sommige priesters is dat reeds het einde en het zal je nu wel duidelijk zijn, waarom zij er krankzinnig uit komen. De meesters echter, vragen zich thans af, van waar die weerstand gekomen is, in jou hebben zij die krachten niet kunnen vaststellen. En dat is ook niet mogelijk, want ze komen uit de ruimte en zij zijn van je leider. **Hij waakte, Venry, en heeft je heel innig geholpen en zorgde ook voor mijn verbinding.** Ik ben heel dankbaar, dat ik dit heb mogen beleven, bij andere leerlingen kon ik niets meer voelen, want dan overheerschten de meesters. Dit komt door onzen muur, Venry, wij 225zijn één en blijven één, ook in de duisternis."

„Heb je mij in die grot kunnen volgen, Dectar?"

„Ja zeker, Venry, ook ik heb iets dergelijks beleefd, doch ik heb je daarvan nimmer verteld, want zij kunnen verschillende methodes toepassen. Ik vond deze heel goed, doch gevaarlijk. Heb je gevoeld, hoe duidelijk en natuurlijk alles is?"

„Ik vond het verschrikkelijk, Dectar, en ik ben daar gestorven."

„Juist, dat sterven, Venry, en toch in-leven-zijn, je had het dadelijk kunnen weten, want daarvan heb ik je verteld. Maar dan is alle bewustzijn uit ons weg en weten wij van geen leven meer af. Heel veel heb je geleerd, mijn vriend, en straks ben je gereed, geestelijk en lichamelijk."

„Heb je die moeheid gevoeld, Dectar?"

„Ja, Venry, op heel eenvoudige wijze heeft men je overwonnen."

„Wat zou er zijn geschied, Dectar, als ik weerstand had blijven bieden?"

„Dan had men je geestelijk en lichamelijk vermoord. Er zijn hier nog geen priesters geweest, die dat konden verwerken. Het is heel natuurlijk en daarom zoo gevaarlijk, doch je splitsing was prachtig. Maar niet iedereen heeft hulp. Deze wijze, Venry, is de eenvoudigste, maar tevens de allergevaarlijkste, die men hier toepast."

„Waarom zoo gevaarlijk, Dectar?"

„Omdat men je lichaam van alle krachten berooft en je ziel eenzelfde lot wacht. Op deze wijze en wanneer weerstand geboden wordt, beleeft de leerling of de krankzinnigheid of de dood op aarde. De ziel put zichzelf geheel uit en is dan een speelbal voor demonen en voor de meesters. Bij jou probeerden zij vele mogelijkheden en zij begrepen, dat je daar niet aan ten onder ging. Doch bij andere leerlingen kunnen zij het zoover niet laten komen, want dan is het reeds te laat. Toen zij begrepen, dat je door eigen krachten steeds wakker werd, gingen zij verder. Dit wakker-zijn schrijven zij toe aan krachten, die in je zijn en die straks bewust worden, maar die toch nu reeds omhoog kwamen. Jij putte daar uit en dat is eigen bescherming, je hebt het of je hebt het niet.

stoffelijke wakker en geestelijke slapen
is ook niet goed

Dit
3i3

„ingaan” is voor de ziel de vreugde en het geluk, dat zij bij het terugkeeren op aarde als „gevoel” ervaart.

Op de „weide” ziet de moeder haar gestorven lieveling terug, de man zijn vrouw, de zuster haar zuster en de broeder zijn broeder, en geliefden als tweelingzielen elkander en zij beleven daar hun geestelijk geluk. De weide helpt den stoffelijken mensch dragen, zij dient en zij geeft, zij schenkt kracht en levenslust aan het leven van God. God begreep, dat al Zijn kinderen zouden bezwijken, want het aardsche leven dient alléén om te ontwaken en om goed te maken wat eens misdaan werd.

In de vele levens, waarin de ziel leefde en bezoedelde, èn haatte èn vernietigde, komt „De Weide” haar te hulp. Maar vooral, in het leven waarin het leven op aarde een voortdurende kastijding is, geeft de weide aan de ziel kracht en weerstand, anders zou zij bezwijken.

Ik vroeg aan Dectar: „Is het bewustzijn in je, Dectar, dat je eens op de weide was?”

„In mij, beste Venry, ligt en leeft dat groote geluk, en ook Myra zal het weten.”

Wij zweefden steeds verder van de aarde weg. Wij zouden tevens in de ruimte kunnen blijven en ons om uit te rusten kunnen neerleggen op het donzige bed van energie en kracht, waardoor de ruimte ontstaan is. Ook konden wij naar andere landen gaan en indien wij het wilden, daar de menschen in hun doen en laten volgen, alles lag in ons bereik en voor ons open, omdat wij in het bezit waren van de vleugelen. Maar wij gingen verder en verder, zoodat de aarde voor onze oogen oploste en wij traden een andere wereld binnen. Daarin ligt de weide, tusschen hemel en aarde en zij heeft verbinding met beide werelden. Toen ik als kind bezeten was, zag ik daar Lyra terug. Mijn bezetenheid bracht mij naar de weide, omdat door de bezetenheid mijn vorig leven weer bewust werd. In dat leven had ik de weide

gezien, die gevoelens lagen daaraan vast en ik beleefde ze toen opnieuw. Ernstige gebeurtenissen slaan diepe wonden in de menselijke ziel, die als gevoelens worden beleefd. Eén dergelijk gevoel verbond mij met de weide. Door mijn bezetenheid ont3M waakte mijn ziel, dat gevoel kwam omhoog en werd in mij bewust. Nu echter werden wij door onzichtbare hulp bijeengebracht. Maar het gevoel, waarin wij eens leefden en waarin de liefde in ons ontwaakte, zou in het volgende leven het verlangen zijn, dat in iedere ziel aanwezig is en door de ziel als „gevoel” ervaart en beleefd moet worden. Ik ging alles aanvaarden en begrijpen.

Op de weide echter keeren al die gevoelens bewust terug en die zijn het bewustzijn uit het vorige leven. **In mij lagen warmte en gaven, maar die wetten had ik mij eigen gemaakt en de mystiek leren kennen.** Door kastijding hadden wij ons zelf gedood.

Wat ik nu als **gevoel bezat behoorde tot het leven van**

Vader Taiti, maar ik leefde nu in een ander organisme en ik maakte mij gereed om de reine liefde voor eeuwen te mogen ontvangen. Door dit bewustzijn zag ik Lyra terug en Dectar Myra, omdat wij tweelingzielen waren, anders hadden wij dat niet kunnen beleven. Ook dat was mij duidelijk.

Lyra leefde op aarde, ook ik en wij waren één. Straks zouden wij weer uiteen moeten gaan, om een andere oorzaak en gevolg goed te maken. In dat vorige leven hadden wij zelfmoord gepleegd, daarna moesten wij wachten op een nieuw organisme en werden wij weer geboren. Maar in dien tijd was er in Lyra, in mij en Dectar niets veranderd. Ik had alleen een nieuw lichaam ontvangen en was opnieuw priester, want ik deed hetzelfde werk, doch thans zocht ik het hogere. Onder mijn voortzweven kwamen al deze gevoelens tot mij. Alles was mij duidelijk en ik vond het heel natuurlijk, want er was geen verleden, ik leefde in het „nu”.

Dectar zei tot mij: „Hoe duidelijk is mij alles, Venry.”

„Heb je mij kunnen volgen, Dectar?”

„Ja, Venry, want ik volgde je in gedachten en vond het zeer leerzaam. Ik heb weer heel veel geleerd.”

„Wat is alles toch eenvoudig, Dectar.”

„Kunnen de Goden onnatuurlijk zijn, Venry?”

„Neen, mijn vriend, dat is niet mogelijk, maar wij moeten ontwaken.

3i5

mystic warmte geluid geest

in de hersens van de grond

baas heeft werknemers en laagste lijn is aan bed en medicijnen

maar geest gaat alle lijnen af zelf naar laagste lijn

Volg het geluid van de geest en open vrij ruimte op de mens hersens lijnen
mee

Geluid van de geest in echt licht wereld van de geest 1.
op de hersens van lijnen geest in het midden

Deze vrouw heeft tijden, André, dat ze om beurten krankzinnig en volkomen normaal is. Dacht je, dat dit de geleerde opvalt? Het gebeuren zelf speelt zich voor hem af, maar hij kan hiervan de diepere betekenis 281

niet doorgronden. Haar tijdelijk normale toestand had hem reeds het bewijs van ons eeuwig leven moeten schenken. Immers, iets dat stoffelijk mismaakt is, kan even later niet normaal zijn en dat is hier het geval. Nemen wij aan, dat haar hersenen ziek zijn, hoe wil de geleerde dan verklaren, dat zij het volgende uur weer normaal is? Hier is van een hersenstoornis geen sprake. Dit is een zuiver geestelijk geval en al de geestelijk zieken staan onder astrale inwerking, want door deze inwerking die zij als beïnvloeding voelen en beleven, is de krankzinnigheid ontstaan. Zou deze zieke nu een stoffelijke stoornis beleven en zouden in haar hoofd organen aangetast zijn, dan zou zij geen goed ogenblik meer kunnen beleven. Toch beleeft zij tal van goede ogenblikken. Ze is dan rustig en spreekt en denkt als een normaal mens.

Deze verschijnselen wijzen op astrale bezetenheid, maar men kan dit nog niet aanvaarden. Zo gaan de jaren voor haar voorbij en ze moet aanvaarden, dat de maatschappij voor haar en voor duizenden met haar nog moet ontwaken.

Aan iedere handeling is nu haar astrale bezetenheid vast te stellen. Immers, die gedachten behoren tot óns leven, ook al is de geleerde van mening dat deze verschijnselen uitingen zijn van hartstocht. De vrouw schreeuwt om hulp als deze hartstocht bezit van haar wil nemen, de hartstocht die zijzelf in haar vastgesteld heeft. Als zij deze hartstocht zou begeren dan zou ze zich niet verzetten maar zich gewillig overgeven. Er zijn er die zich overgeven en vindingrijk genoeg zijn om het beoogde doel te bereiken waarna zij zich volkomen uitleven. Anderen roepen om hulp en vechten tegen het vreselijke kwaad in hun leven, maar staan machteloos. Toch ziet noch hoort de dokter, dat het goede in deze

vrouw en niet de hysterica hem opmerkzaam wil maken op haar toestand. De hysterica wil beleven, de ontwakende persoonlijkheid wil zich bevrijden.

Een stoffelijke stoornis waarbij krankzinnigheid optreedt is dus niet mogelijk want de krankzinnigheid is astrale bezetenheid! Bezetenheid en „krankzinnigheid” komen nu met elkaar in botsing. Het eerste behoort onze wereld toe, het tweede tot de aarde en dankt de benaming aan de onkunde van hen die denken, iets van al deze wetten te weten.

Eerst aan deze zijde zullen zij zien, dat ze zichzelf en hun zieken niet kennen, nimmer hebben kunnen doorschouwen, niettegenstaande hun geleerdheid. Deze vaststelling bewijst reeds zonneklaar dat de aardse geleerdheid voor de occulte wetten geen betekenis heeft.

Bezetenheid is het overheerst worden door het leven na de dood en toch wordt ons leven niet aanvaard. Voel je hoe waanzinnig de kennis van de geleerde mens is? De geleerde kan niet naar zijn gevoel luisteren, 282

omdat alles wetenschappelijk bewezen moet worden. Dat is ook nodig, maar men moet hierbij niet stil blijven staan. Het leven gaat verder en ondertussen hadden miljoenen mensen geholpen kunnen worden. Bij een stoffelijke stoornis is het gevoelsleven uitgeschakeld. Bij de bezetenheid echter blijft het volkomen in tact. Voel je het machtige verschil? De wetenschap

weet niets anders te vertellen dan dat dit hysterici zijn, maar deze mensen zijn hier niet mede geholpen. De geleerden moeten zich instellen

op de astrale bezetenheid en aanvaarden, dat een ander in dit lichaam leeft. Dan kan deze zieke geholpen worden en dan krijgt de elektrische

shock betekenis waardoor uitdrijving van de demon mogelijk is.

De mens kan denken met en zonder hersenen maar niet wanneer deze aangetast zijn, want dan komen er stoornissen tussen gevoelsleven en denkvermogen.

De zieken, dus de stoffelijke zieken, kunnen deze hartstocht niet beleven want thans is het gevoelsleven uitgeschakeld. Niet één demon zal dit zieke organisme op gang kunnen brengen, want dóór de geest, het eigen bewustzijn van de zieke, kan een astraal wezen pas contact hebben. Is dat niet mogelijk, dan kan deze wereld ook niets beleven, want er is geen verbinding.

Is het nu zo moeilijk om te aanvaarden, dat deze vrouw en allen van haar eigen soort, dus de levensgraad waarin zij leeft, juist dóór het gevoelsleven te beïnvloeden is?

De demon zoekt dit gevoelige type uit, want het ongevoelige en koude leven is niet te bereiken.

Die mensen

staan immers niet voor hartstocht open. En juist dit gevoel kan het contact met de onbewuste astrale wereld tot stand brengen, waardoor de bezetenheid ontstaat. Het onbewuste kind van God is niet voldoende te beïnvloeden. Dat leven moet voor deze gevoeligheid en voor vele andere graden nog ontwaken. In dit leven ligt en leeft geen kunst, want gevoel is kunst, is liefde!

Nu treden wij deze gevoeligheid binnen, wat het ontwaken voor de liefde is. Is deze liefde voordierlijk, dierlijk of grofstoffelijk en leeft de mens op eigen kracht — wordt de volle honderd procent door de persoonlijkheid zélf beleefd — dan kan geen demon dat leven bereiken. Nu beleeft het aardse gevoelsleven zichzelf en van astrale beïnvloeding is er geen sprake. Voel je ook dit, André?"

„Ik begrijp u, Alcar, en ik vind het zeer machtig!"

„In deze toestand is dus het aardse wezen volmaakt zichzelf. Maar treedt het leven een hogere graad binnen, wordt dus de vorige graad door de innerlijke ontwikkeling overschreden, dan treedt er tevens een splitsing van persoonlijkheid naar voren en staat dit leven voor onze wereld open. Nu zweeft dit leven tussen twee graden in en is vatbaar,

283

omdat het thans de bescherming van de eigen graad heeft af gelegd.

Terwijl Dectar tot mij sprak, geschiedde er met mij iets wonderbaarlijks. Hij keek naar mij en vroeg: „Ga je nu in het verleden terug, Venry? Ik zal afwachten.”

„Heb je het kunnen voelen, Dectar?”

„Ja, Venry, je verandering is opmerkelijk en natuurlijk, ik ken dat verschijnsel.”

Toen sloeg Dectar zijn oogen neer, boog zijn hoofd en wachtte
185

af. Nu hij voelde dat ik niet sprak, vroeg hij: „Ach, mijn beste Venry, kun je het mij vergeven? Mag ik den meester iets vragen?”

Ik knikte hem toe, dat het mogelijk was en hij vroeg: „Is het vorige bewustzijn in je gekomen, Venry?”

„Ja, Dectar, ik zie nu, wat je hebt gedaan. **Thans ben ik zoover, Dectar, nu reeds, maar door de krachten van hogere wezens en omdat de Goden het willen.** Mijn vorig leven is nu bewust,

zooals jij het hebt beleefd en het nog in je is. Dit is door mijn leider, Dectar, zijn krachten brengen mij daarin, het oogenblik is gekomen, dat ik moet weten, alles moet weten, eerst dan kunnen wij beginnen.”

„Kunt u mij vergeven, meester? Kunt gij uw leerling vergeven?

Ik was niet zeker van mijn zien en ik doorkruiste uw ziel.

In den nacht kwam ik tot u, als een dief, als een vrek en ik was mijzelf niet meer. Kunt u mij vergeven?”

„Ja, Dectar, lang geleden is je reeds alles vergeven. In mijn ziel leeft nu het verleden en ik beleefde dit wonder.”

Toen was het, alsof Dectar voor mij oploste. Ik zag thans in mijn vorig leven en nu hij dit waarnam, vroeg hij: „Ziet de meester zijn eigen leven? Is het voor mij mogelijk vragen te stellen? Is de meester zoover, dat hij mij antwoorden kan? Ik was uw leerling en mag ik ook nu uw leerling zijn. O, Vader Taiti, kunt u mij vergeven?”

Ik werd weer mijzelf en gaf Dectar antwoord: „Ja, mijn vriend, ik zag in mijn vorig leven, omtrent mijzelf en anderen kreeg ik heel veel te zien. Onze leider is machtig, Dectar, en wij beiden zijn instrumenten en moeten dienen. Ik raad je echter aan je in alles te beheerschen. Ik weet nu, wat ik moet doen. Ook zag ik, dat je tot mij kwam en je dacht, dat je dit leven in mij wakker maakte, doch onze leider deed bet, beste Dectar. Je mocht mij in Venry leeren kennen, zoodat je wist, dat er hulp kwam. Ik heb toen tot je gesproken en zou dit thans bewust kunnen doen, maar er is een ander gevoel in mij gekomen, dat mij dwingt, om heen te gaan. Ik ga nu voor je zien, mijn vriend, mijn leider wil dat ik voor je zie, want je moet tot rust komen, of ons leven

186

blijft in gevaar. Nu keer ik tot het verleden terug, Dectar, en daarin ligt je geluk, daar heb je de liefde leeren kennen en ik kan daar zien, waar zij nu leeft. Als ik alles weet, beste Dectar, dan kom ik je gelukkig maken en ben ik gereed voor de duisternis.

Jij daalt nu in je lichaam af, want ik heb geen tijd meer te verliezen. De astrale muren van Isis zijn voor mij ontsloten, ik ga er doorheen, Dectar. Wat eerst voor ons onmogelijk was, hebben wij nu reeds in eigen handen, het is ons bezit, Dectar. Ik zal heel veel mogen weten.”

Dectar daalde in zijn stoflichaam af en wij namen afscheid. Nog hoorde ik hem zeggen: „Als de Goden het willen, beste Venry, zoo zal deze Tempel instorten.”

Alijn vorige leven. Lyra en Lécca.

Er was een kracht tot mij gekomen, die mij dwong het land te verlaten. Ik was op weg naar China. Onderweg keerde ik bewust in mijn vorig leven terug, dat ik reeds bij Dectar had gevoeld. Het leven waarin ik Venry was, zonk nu in mij weg en maakte plaats voor dat van Vader Taiti.

In snelle vaart verliet ik mijn eigen land. Jaar na jaar ging ik nu terug en naderde mijn vorig leven. Hoe dichter ik het land naderde, waar ik had geleefd, des te duidelijker werd ook dit

bewustzijn, want ik kon weer denken en voelen als voorheen.

Het was mij nu reeds mogelijk de taal te spreken, die ik in dat land had geleerd, want alles, wat tot dit bewustzijn behoorde, keerde nu in mij terug.

„Ja, Dectar, Vader Taiti is teruggekeerd en heeft nu een heel andere taak te volbrengen dan voorheen.”

Onder mijn voortzweven veranderde mijn gewaad. Wat ik vroeger gedragen had en bij dat leven behoorde, was ook nu in mijn bezit. Daardoor leefde ik in de werkelijkheid, omdat alle gebeurtenissen, die wij beleefden de gevoelens en eigenschappen die wij ons eigen gemaakt hebben in ons blijven en van de ziel deel blijven uitmaken. **In al die eeuwen was er niets veranderd, alléén in mij zelf, dat nu het gevoel, mijn streven voor het goede**

„Het zijn krankzinnigen,” hoorde ik hem zeggen en hij herhaalde, „hier brandt geen vuur.”

„Hoe gelukkig maakt u mij, lieve vriend, hoe gelukkig ben ik.”

Een diepe zucht ontsnapte mijn borst. Als dat zoo was kon ik weer liefde voor God voelen. Ik dacht lang na en ook hij sprak niet tot mij, alsof hij blijkbaar wist dat ik moest denken. Na langen tijd vroeg ik: „Zijn al die geestelijken — en er zijn er velen — dan verkeerd ingelicht?”

„Ja,” hoorde ik, „dat moet zoo zijn.”

„En de Heilige Vader?”

„Ook hij.”

„Dat is verschrikkelijk,” zeide ik. Millioenen menschen werden dan bedrogen. Als zij het niet wisten, wie dan? Zij waren toch de vertegenwoordigers van God? Ach, die onbegrijpelijke God. Al die geleerden, die God kenden, waren dus op een dwaalweg, wisten van God niets af, evenals ik. Ik was mijn vriend zeer dankbaar, doch dit probleem werd steeds ingewikkelder, nu kon ik er heelemaal niets meer van begrijpen. Wat een mysterie!

„Kom tot ons,” hoorde ik hem zeggen, „en uw leed en smart is

voorbij. Alles wordt opgeheven, kom, kom spoedig, de tijd dringt."

„Zal ik bij u zijn?"

„Welzeker."

„Is het bij u nacht en dag?" vroeg ik. „Hebt u mij niet gehoord?" vroeg ik opnieuw, daar het zo lang duurde voor ik antwoord kreeg.

„Jawel," zeide hij na een tijd, „maar ik kan u dit niet verklaren."

„Is mijn vraag dan zoo moeilijk?"

„Dat niet, maar vergeet niet dat wij in een andere wereld zijn."

Dat was waar, dat ik daaraan niet had gedacht. Toch vond ik het vreemd. Mijn vraag was niet diep, maar menscheijk. Van dag en nacht wist het kleinste kind af. Is die wereld dan zoo onbegrijpelijk? Het moest wel zoo zijn, want alle menschen op aarde wisten er niets van, zelfs de hoogste geestelijken niet, zopals zij zeiden.

„Vertel mij," vroeg ik, „hebt gij genoeg te eten en te drinken?"

108

„Wij hebben alles wat uw hart begeert."

„Wat zijt gij daar dan gelukkig, ik bezit heelemaal niets."

„Kom dan en wacht niet langer."

Nu vroeg ik weer: „Gij zijt dus toch gestorven?"

„Ja," zeide hij.

„Dank u, thans bent u duidelijk. Op aarde?"

„Op aarde," hoorde ik.

„Kunt u mij nog meer vertellen?"

„Alleen wat gij mij vraagt."

Ik dacht na en kon niet tot vragen komen. Toch waren er duizenden in mij. Na een tijd vroeg ik weer: „Weet u dat ik hierop mijn dood wacht?"

„Ja," hoorde ik, „dat hebt u mij reeds verteld."

Ik word nog gek, dacht ik, want ik verwarde alles dooreen. „U bent dus dood en u leeft?" vroeg ik en was verheugd over mijn scherpe vraag.

„Ja," hoorde ik, „wij zijn dood en wij leven."

Nu wist ik voldoende. Er was dus geen dood. Zij leefden in een andere wereld en ik zou daarin binnen treden. Dan was de dood iets heerlijks en behoefde ik mij niet angstig te maken. Ik vroeg: „Hebt ook gij een einde aan dit aardsche leven gemaakt?"

„Ik niet, doch velen hier."

„Heerlijk," zeide ik, „ik kom spoedig, moet er eerst goed over nadenken." Het leek mij een groote stap, maar dan was ik van alle ellende bevrijd.

„Wat denkt gij te doen?" hoorde ik nu weer.

„Ik zal eerst denken en dan zal ik het u morgennacht zeggen."

Daarna hoorde ik zooiets als een gegrom, doch dacht dat het niet voor mij was bestemd en dat het één of ander wezen dat deed, wat ik had opgevangen. Vervolgens hoorde ik: „Ik raad u aan spoedig te besluiten, de tijd dringt."

Voor de tweede maal werd mij dit gezegd en ik antwoordde: „Ik

zal voortmaken.”

„Goed,” hoorde ik, „heel goed, want jij bezit nu nog de kracht het te doen. Straks zal uw uitgehongerd lichaam niet meer in staat zijn dit te kunnen.”

109

Wij zaten

107

nog niet aan, of ik nam hem waar, iets waarover ik zeer verheugd was. Toen ik had plaats genomen stond hij naast mij. Ik concentreerde mij echter niet op hem, maar stelde mij als steeds op mijn leider in en wachtte af wat zou geschieden. Eindelijk werd ik met Gerhard verbonden en ik vroeg: „Ben ' je het werkelijk, Gerhard?”

„Ja, kerel, ik ben het. Ik leef, Jozef, ik leef.”

Ik dacht aan ons gesprek. Daar stond hij, de spotter! Zijn hoofd was gebogen, ik voelde een diep en heilig ontzag, zooals dat in hem lag. Hoe menscheijk was dit weerzien, hoe grootsch. Ik voelde den ernst van het leven in hem, hij was wakker, stond open voor alles wat leefde. Hoe ben je veranderd, dacht ik.

Gerhard was overgelukkig. „Voel je me, Jozef?” „Ja,” zeide ik. Ik voelde dat hij zijn hand op mijn schouder legde. Er kwam in mij een zacht maar intens gevoel van heftig, rein en zuiver gegeven, dat diep uit het hart van een mensch opwelde, die het leven had leeren kennen. Het beurde mij op en het streelde mij, zoodat ik mij heel gelukkig voelde. Veel kon er niet gesproken worden, doch den geheelen avond stond hij naast mij en bleef in mijn omgeving. Maar in gevoel waren wij één; ik voelde hem, hij voelde mij. Ik zag, dat hij alles wat geschiedde nauwkeurig waarnam, terwijl naast hem een andere intelligentie stond, die van tijd tot tijd tot hem sprak. Van zijn leven hoorde ik echter niets, toch had ik hoop, dat Gerhard nog door zou komen, maar dit geschiedde niet, zoodat de avond voorbij ging, zonder dat G. gesproken had. Vreemd, dacht ik, waarom zegt hij niets? Zou hij zich ons gesprek niet meer herinneren? Maar dat was toch niet mogelijk; niets ging immers verloren. Eenigszins teleurgesteld ging ik huiswaarts. Ik concentreerde mij voortdurend, misschien, zoo dacht ik, zie ik hem thuis en zal hij met mij spreken. Maar ook dat gebeurde niet. Ik vroeg aan Alcar, waarom Gerhard niet meer met mij, of door het kruis of bord had gesproken. Een week daarvoor was hij toch ook doorgekomen? Waarom nu niet en waarom niet hier in mijn 108

eigen omgeving? Doch Alcar zeide: Vind je dit alles vreemd?” „Ja» Alcar, ik vind het vreemd; hij kan toch tegen mij spreken?” „Dat zou hij ook gaarne hebben gewild, maar het was niet mogelijk. Onze wetten zijn geen aardsche en ons leven is anders dan dat van jou. Zijn tijd is er nog niet. Begrijp dit goed, in alles is leiding, ook hierin. Wacht geduldig,” zeide Alcar tot mij, „hij zal terugkeeren en je veel van zijn leven aan deze zijde vertellen.”

Ik aanvaardde, ik kon hieraan immers niets veranderen, maar ik bleef het vreemd vinden. Van Gerhard hoorde en zag ik een tydlang niets meer. Ik bad veel voor hem, doch ook daarmede hield ik op, na twee volle jaren te hebben gebeden. Niets, niets had ik meer van hem gehoord, noch gezien. Dat begreep ik niet, ik kon het niet verklaren. Als de één naar de aarde kon terugkeeren en verbinding ontving, waarom hij dan niet? Het was toch zoo eenvoudig. Hoe gaarne wilde ik weten, hoe hij zich voelde en hoe hij daar was aangekomen, maar om Gerhard lag en bleef een geheimzinnig waas gehuld.

Eenige jaren gingen er nu voorbij. Ik dacht niet meer aan hem; andere kwesties namen mij teveel in beslag. Maar op den middag, toen ik aan het tweede hoofdstuk van dit boek bezig was en de geest Jeanne even moest ophouden, omdat een broeder mij gaarne wilde spreken, zag ik Gerhard, die mij kwam bezoeken. G. zeide: „Ik mag je zeggen, dat ik hier ben. Zie je me, Jozef?” De meester zegt, dat ik je goeden dag

mag wenschen en dat ik na de zuster van mijn leven mag vertellen. Wist je dat al?"

„Neen,” zeide ik, „ik wist het nog niet.”

„Als de zuster gereed is, dan mag ik beginnen. Ik ben zoo gelukkig, Jozef! Tot straks!”

Doch Alcar zeide: „Dat wist je wel, want het is je eenige jaren geleden gezegd en thans is dat oogenblik gekomen. Wij hebben alles zoo geleid, omdat wij wisten, dat dit eens zou geschieden. Nu is het zoover.”

109

Ik

=====

Nu hield ik mijn concentratie van hem terug, anders

269

zou hij mijn gevoelens vertolken en kwam ik niets te weten. Ik wilde achter de geheele waarheid zien te komen.

Er volgde nu een gesprek tusschen vader en zoon.

„Ik heb geen schuld,” sprak hij. „Neen, dat alles gaat mij niet aan.

„Zijt ge daar geweest?” vroeg zijn vader.

„Ja, voor mijn oogen heeft hij zich doorstoken en ook haar, die ik eerst zoo kort kende.”

„Spreekt gij de waarheid, Lantos?”

Ik schrok. Hoorde ik goed? Lantos? Droeg hij mijn naam? Was hij een familielid van mij? Had ik dus goed gevoeld? Mijn God, dacht ik, wat nu weer.

Daarop zeide hij: „Ik spreek de waarheid vader. Wanneer ik schuld had legde ik mijn hoofd op het schavot en ik zou dat onmiddellijk doen, maar dit gaat mij niet aan, geloof mij.”

„Ik geloof u,” zeide zijn vader. „Ik begrijp alles en zal u helpen, laat dit aan mij over. Zij moeten het aanvaarden of uw leven staat op het spel. Gij hebt echter den goeden weg ingeslagen. Ga er op door, of uw hoofd valt.”

Zijn vader ging heen en ik wist wat hij ging doen.

Lantos, dacht ik, deze jonge man droeg mijn naam? Plotseling dacht ik dit probleem te voelen. Een wezen van onze familie was op aarde. Nu keek ik in het vertrek rond en herkende vele dingen die ook wij hadden gehad. Als ik goed voelde had men van ons bezit toch nog goederen kunnen redden. Dan waren zij degenen, die ons bezit hadden geërfd of op de één of andere wijze hadden verkregen. Links en rechts zag ik voorwerpen uit mijn tijd. Wonderlijk was het. Had meester Emschor mij ook thans weer verbonden? Was de inwerking die ik had gevoeld de zijne? Het kon niet anders. Ik zette mij neder en dacht aan mijn vroeger leven. Plotseling hoorde ik een zachte stem zeggen: „Ik dank u, Lantos Dumonché, voor uwe hulp.”

Ik schrikte, want mij naam werd uitgesproken. „Kent u mij?” vroeg ik.

„Ja,” zeide de stem, „ik ken u. Aan dit alles komt een goed einde, maar mijn kind zal heengaan. Hij draagt uw naam en toch be270 hoort hij thans tot een ander geslacht; In één van uw levens was hij uw kind. U ziet, uw wegen worden gevolgd. Hij, die u van het verleden heeft overtuigd, stuurde mij tot u. Aanvaardt dit alles, het is de waarheid.”

„Bent u zijn moeder?”

„Ja, het is mijn kind.”

„Hoe machtig zijn de krachten van de meesters om dit allemaal te kunnen weten.”

„Hun krachten zijn onbeperkt. Als het Gods wil is zal ons alles: geopenbaard worden.”

„Wat moet ik thans doen? vroeg ik.

„Ga heen en vervolg uw weg.”

„Kan ik hier nog iets doen?”

„Neen, hier heeft men uw hulp niet meer nodig.”

„Wilde meester Emschor dat ik dit beleefde?”

„Ja en u ziet, het is reeds geschied.”

„Heeft men mij hierheen gestuurd?”

„Ja, dat kunnen zij die deze krachten bezitten en u kent diekrachten. Dank God voor dit alles.”

Ik had dus goed gevoeld en Emschor had het mij duidelijk gemaakt op de plaats mijner geboorte.

„Waar is zij,” vroeg ik, „die men doodde?”

„In een andere wereld. Gij kunt haar later bezoeken, doch wacht' lang, want ook zij slaapt en zal lang moeten slapen.”

„Ik dank u,” zeide ik tot het wezen, „maar waarom beleef ik dit alles?”

„Om u van uw verleden te overtuigen en omdat het nodig is.”

„Heeft u in de sferen van licht met alles en iedereen vrbinding?”

„Wij zijn met millioenen wezens verbonden en ook gij behoort daartoe.”

„Goede geest, ik dank u uit het diepst van mijn ziel, nu weet ik, voldoende, ik dank u.” De geest ging heen.

Merkwaardig dacht ik, mijn eigen kind had ik beschermd, hoe diep was alles. Hoe geweldig zijn de krachten van hen, die dit alles weten. Telkens werd het verleden, ik had blijkbaar nog niet genoeg beleefd. Hier had ik niet aan gedacht, maar wie zou daar 271:

nu aan denken. Hoe hoger men was gekomen, des te dieper zag men in het leven en de levens die reeds waren beleefd. Grootsch is dit leven, zeide ik tot mijzelf.

=====

Met dit resultaat kon ik tevreden zijn.

Nu bezat ik macht en zou ik een ander kleed dragen. Ik boog voor allen diep mijn hoofd en wij gingen heen. .

Lyra.

In den hoogen koepel van den Tempel kreeg ik mijn nieuwe woning, in mijn vorige cel had ik maar één nacht geslapen. Dectar kon het niet aanvaarden, doch de feiten waren niet te loochenen. Zijn leven kon eerst nu beginnen, zijn groote liefde had hij ontvangen. In hem was de liefde, doch het priesterschap had hem dit bewustzijn gegeven. Diep in zijn ziel leefde deze groote kracht.

Ik kon nu gaan waarheen ik wilde, niet alleen tusschen leven en dood, doch tevens in den Tempel, alle gebouwen stonden nu voor mij open, er waren geen astrale muren meer, niets hield mij tegen. Ik schreef mijzelf de rust voor, die ik dacht noodig te hebben, want bevelen behoefde ik thans niet meer af te wachten. Als ik uitgerust en gereed was, wilde ik beginnen. Dectar zou „de weide” zien, ook dat behoorde bij mijn taak. Mijn leven was heel anders dan dat van hem. Toch voelden wij ons één, want wij zagen één wet, waardoor al het leven bezieling kreeg, en dat was „de Liefde”. Een liefde, die tusschen leven en dood als een wet werd beleefd, en die ik daar had leeren kennen, maar die wet moesten alle menschen zich eigen maken. Als zij deze liefde wilden begrijpen, zou een ieder het groote geluk ontvangen, doch daarvoor moest men dienen. Ik liet Dectar tot mij komen en hij zei: „Is de grootmeester gereed om mij te ontvangen?” „Kom, Dectar.”

„Wanneer de Goden willen, dat je nog groter wordt, beste Venry, dan ik zien en voelen kan, maakt het mij angstig. Ik vraag mij af, Venry, ben je wel zeker van jezelf? Ik kan de Goden niet voelen, maar in mij kwam angst, toen al die wonderen zoo maar voor mijn oogen plaats vonden. Je bent machtig, als geen van ons. Ik dacht je moeder te zien, Venry, is dat mogelijk?”

„Lag er angst in haar, Dectar?”

„Dat heb ik niet kunnen voelen, Venry, maar ik zag haar heel
302

onverwachts en ik dacht haar te begrijpen. Je leefde eigenlijk in je eigen omgeving. Voelde je je daar thuis?”

„Je hebt goed gezien, Dectar, mijn lieve Moeder waarschuwde mij, doch in haar was geen angst. Toen ik kind was, heeft zij mij hiervan verteld en thans zijn wij zoover. Maar bedenk, beste Dectar, ik ben slechts het instrument, ik ben eigenlijk niets. Al die wonderen zijn machtig en toch zoo eenvoudig. In hun oogen zijn het wonderen, omdat zij zich blindstaren op macht en het neerknielen van hun slaven heerlijk vinden. In mij zal je die eigenschappen niet zien, Dectar, door jou heb ik geleerd eenvoudig te zijn, maar wie mij anders ziet, heeft van eenvoud geen begrip. De Goden willen, dat wij wonderen beleven, doch het kleinste insect is daartoe in staat, want het behoort tot het leven van „Hem”, die aan ons het leven gaf. In het allerkleinste wezen ligt die kracht, Dectar, maar in ons het bewustzijn ervan. Er is

slechts één God, mijn vriend, die aan al Zijn Leven gevoel en bezieling gaf; één vonkje, dat van den hemel valt, vertegenwoordigt „Hem”, door wien al deze wonderen zijn. Het is maar een vonk en toch is zij in staat Zijn Grootheid te vertegenwoordigen, want zij geeft licht. Maar vertel mij, beste Dectar, ben je gelukkig?” „O, Venry, ik ben zoo gelukkig.”

„Ja, Dectar, nu zijn wij ons zelf, doch wij beiden gaan verder. Jij in de liefde, maar ik moet mijn taak afmaken. Ik vraag echter, vertel mij, als je alles weet en jezelf kent, het bewustzijn in je gekomen is en op wolken zweeft, als je je tweelingziel aan het hart drukt, die je door leed en smart hebt verdiend, wat je dan voelt?

Maar wanneer je straks op „de weide” bent, beste Dectar, zal je dan weten of de dingen, die je in andere levens bezat, groter waren dan dit geluk? Ik wil weten, mijn vriend, of een kroon machtiger is dan de liefde, ook al ben ik ervan overtuigd wat je antwoord zal zijn, zooals het groote geluk dat nu in je is en uit je straalt, ook mij dan zal toelachen. Maar ik vraag mij nu reeds af, beste vriend, of je daarvoor wel de krachten bezit en of je niet zal bezwijken. Wat zal je doen, Dectar, als je hart is vervuld

303
van de liefde? Wanneer je in het luchtruim zweeft en naast je je tweelingziel, hoe zullen dan je gevoelens zijn?” Als je „ingaat”, beste Dectar, in een Tempel die ver boven alle Tempels verheven is, hoe zullen je gevoelens zijn, mijn vriend, als je één-zijn volmaakt is? Dat alles wil ik van je weten, Dectar, jij moet het mij zeggen, jij leeft in dat reine geluk. Doch ik ga thans zien, mijn vriend, luister.

Wij moeten heel voorzichtig zijn, want de Opperpriester is vertoornd. Maak je echter over niets ongerust, ik ben gereed. Doch nu het volgende. Nu beleef je dat machtige en onbegrepen geluk, doch later, Dectar, wellicht eeuwen later, ontvang ik die liefde en dan zal jij de groote vleugelen bezitten. In dat leven ben je dan geen priester, maar je hebt al de wetten leeren kennen; daarvoor ben jij hier in den Tempel. In dat leven zal je de wonderen zien, zooals ik ze thans moet beleven. Dan leef jij tusschen leven en dood en zal je heel veel menschen gelukkig mogen maken. Nu leef je in je eeuwig geluk, dan vraagt men aan jou, om alles te geven wat in je is en zal je moeten dienen. Maak je daarvoor gereed, Dectar. Dat je thans dit geluk leert kennen, is, omdat er in latere eeuwen het bewustzijn van al deze wonderen en van de wetten in je moet zijn; dat alles wordt je door de allegrootste vleugelen geschonke

=====

that the spiritual awakening would come fast for them. My master said to me:

"The sick must receive aid. You can see for yourself that this has become possible only now. We shall go to work on this, and you shall have to tell those on Earth. I shall help you with this, together we shall have to ready ourselves for the arrival of the Age of Christ."

DEAR READER: In the Age of Christ sickness must be abolished from Earth, or there will be no happiness. Christ willed this so and He has died for this on Golgotha. The technical masters and other scientists are already living on Earth. These souls have received their new earthly lives to bring on these spiritual wonders. Many of them have already started with their work, while others are still in the world of unconsciousness, waiting for their re-birth. They have to accomplish a great task for the Age of Christ. We on Our Side stand ready with all those wonderful inventions. They are technical instruments through which the wicked and bad matter in the human body shall be righted. When mankind shall avail itself of these instruments, all sicknesses will be cured. This is the mightiest instrument that ever was on Earth. Other instruments, again, are for spiritual purposes, but they all are wonders in the Age of Christ.

All the sicknesses of the world are known to us. They are all in the hands of the astral masters, this means that on This Side we have made a tremendous study of them. Your medical science on Earth is only a weak imitation of ours, and I shall explain this to you presently. What you have and own on Earth you have received from this world. The Other Side created your society, the Other Side is living and thinking for mankind because God wants that all of His life do service.

I have learned about all your sicknesses on Earth, that is what my master sent me back here for, and I have been with your sick ones to help them as much as I could. I have learned on Earth and on This Side how the masters brought WONDERS IN THE UNIVERSE 325

those sick ones to the spheres of light, and I was permitted to be present at these spiritual or medical examinations, so that I could go out and tell you about them.

There is not a sickness on Earth that the masters did not know, and the names of all sicknesses are legion. But Christ said: Mankind shall see miracles in My time. These wonders are now coming. The child of Earth that had left physical life and awakened on This Side is returning to mankind to bring it the heavenly treasures. And all this has become possible because millions of souls, in the course of time, have willingly sacrificed their lives in wars, at the stake and in the dens of the lions. They have given you spiritual possessions, namely and most of all, this most precious and most sacred of

all: Love.

Therefore I am kneeling down and praying with you:

“Oh, my God, let me be received within the glory of Your empire so that I may witness Your immeasurable greatness. Grant me, as Your child, the spiritual knowledge so that I may serve and my life, too, in all the stages of development which have been created by You.”

You shall now learn about these spiritual wonders. Come with us, thus speak the masters on This Side. I am asking you to go with them who are ready to warm your lives. They want to serve you, they want to raise you to their immensity and they want to make you seeing so that you will be able to say, some day:

“I know.”

CHAPTER SEVEN

Spiritual Omniscience

322 THE FUTURE

“What can I now do for the life of God? I am thankful for everything that I have received here and on Earth. I would like now very much to receive a spiritual task, my master.”

“Go and work for the awakening of mankind. Go back to Earth and communicate yourself to human life in all its phases, familiarize yourself with all the physical and psychological laws of human existence because soon the masters will need you. Then you shall receive a task. Find out on Earth how far mankind has been able to understand life in space. Follow everything that has to do with spiritual awakening, follow also those who are destroying themselves. Man on

Earth is headed for destruction through the misery which he himself has caused. We all are ready to bring relief. Do this for Mother Earth, she gave you everything you own." I took leave from my master. On Earth I experienced everything that man knows and owns and not knows nor feels. I sojourned in earthly ignorance, in foolishness and misery. Thousands of problems on Earth looked now different to me. I was able to investigate millions of human conditions. I learned everything about birth, the attraction of the souls and the process of dying. The human suffering touched me. I saw how all those splendid human bodies were destroyed by sickness. This helped me to awaken spiritually and physically. After several centuries I returned to my master. He received me as before and said:

"You have seen what Mother Earth needs? You know how all this suffering can be abolished?"

"Yes, master."

"Have you been able to determine by what means mankind can be brought to an awakening?"

"This, too, I have been able to find out in the sphere of the Earth, master."

"You have seen that we as men have powers and means which are not known on Earth?"

"I am convinced of this, master."

WONDERS IN THE UNIVERSE 323

Do you also realize that this misery on Earth has been caused by us?"

"This, too, I have learned."

Do you, my brother, feel that spiritual awakening will give to mankind the paradise?"

Yes, master, and this is what I want to help bring on with all my strength."

We shall help mankind. Millions of us are already on the way. They all are ready to give everything of themselves for this cause. There shall be miracles on Earth, spiritual wonders we shall bring there. Through this mankind shall awaken. The Age of Christ shall come to Earth. From now on you shall begin to work on your task for the masters. **Mankind is to enter the Age of Christ. I, too, am serving for the masters and for my Father who is in heaven.**

"I shall, then, convince you of the Kingdom of God on Earth and you shall then learn of God's revelations in the spheres of light. You shall see wonders, my brother, technical miracles which will be brought to Earth. These mtrades are for the Age of Christ.

"You shall not have to wait; neither have the two souls whom we met before who had been united in the spheres or light, man and woman. He is going back to Earth to be reborn, for they both have received a great task. **As a sciensc shall he awaken on Earth and give himself over to the service**

of suffering humanity. Thus they both prepare themselves for the higher life in the spheres of light, he as a doctor on Earth while she remains on This Side in order to inspire him from here." , . .

After this my master brought me to the Temple of the Medici. What I witnessed there were wonders of men—men. These technical wonders are not only for the body but also for the spiritual consciousness. The Age of Christ. I am living to myself, is living and great, strong and ? and inspired by God. If mankind only could see. . '

Mijn leider liet mij zeggen: „Ook ik ben daar, doch de Goden zeggen, dat gij geduld moet hebben en eerst dan kunt heengaan, als mijn organisme daar niet meer is.”

Een vloek ving ik van hem op en

hij zei: „Gij denkt toch niet
dat gij een God zijt?”

Ik was gereed en antwoordde: „Als ik een God was, zou ik van
u een pad maken, want uw denken en voelen behooren daartoe.”

Dit was ontzettend, iets dergelijks had men in den Tempel nog
niet beleefd. Toen loste mijn organisme voor hun oogen op. Mijn
meester bracht dit wonder tot stand. Voor het paleis van het
hoofd van Egypte kreeg ik mijn organisme terug en ik leefde

weer op aarde. Ik trad het paleis binnen. Een boodschapper van den opperpriester ging mij voorbij, maar ik volgde hem naar den Pharao. De Koning was ten zeerste verwonderd toen ik hem duidelijk maakte wat er was geschied. Hij zond een boodschapper naar de Koningin en er kwamen hoogwaardigheidsbekleeders, zoo ook de raadgevers van den Pharao. Toen de Vader van Isis en zijn gevolg binnentraden werd er onmiddellijk met de zitting begonnen, want de Pharao moest rechtspreken. Het schrift werd gecontroleerd en ging van hand tot hand. Daarna stelde de Koning zijn eerste vraag aan mij. Ik voelde mij rustig, doch Isis zou vallen of opstaan, óf hij werd vernietigd, óf Dectar en ik gingen den dood in. Maar mijn leider was ook hier

bij mij.

De Koning begon: „Priester van Isis, gij zijt zeer begaafd en wij zijn dankbaar voor deze wijsheid en danken de Goden. Kunt u ons hetgeen gezegd is verklaren?”

Ik antwoordde: „De Goden zullen al uw vragen beantwoorden. Zij zijn gereed, groote Pharao.”

Hij vroeg: „Wij hebben gezien, dat er stornissen zijn, waaraan schrijft gij die toe?”

„Groote Pharao, de vragen die men stelde voerden mij van het eene wonder naar het andere en de ruimte is onmetelijk. De Pharao kan het schrift volgen en de antwoorden controleeren. De Goden vonden het zeer onduidelijk, want het was het gevraag van een onbewuste; de opperpriester van Isis is voor deze 346

zittingen niet gereed.”

„Gij zijt duidelijk in uw antwoorden, priester van Isis. Beste Iseués, wat is uw antwoord?”

„Kan de groote Pharao voelen, wanneer ik zeg dat de wonderen, die tot ons komen, machtig zijn? Ik wil al deze wonderen onderzoeken. Niet weer zal er geschieden, wat wij voor eenige jaren hebben beleefd.”

„Ook uw verklaring is heel duidelijk en natuurlijk. Wat is uw antwoord, priester van Isis?”

„De Goden zeggen, groote Pharao, dat ik een hoogepriester ben en zij achten hun tijd verknoeid, als er op deze wijze vragen worden gesteld. Wat de Goden zeggen moet men onmiddellijk aanvaarden, ik ben geen leerling-priester, maar ik bezit de allergrootste vleugelen.”

De Pharao sprak tot den opperpriester en zei: „Het is mij volkomen duidelijk, beste Iseués, wij zien, dat gij verschillende vragen hebt gesteld, maar daarin bent u zeer verstrooid geweest. Ziehier, beste Iseués, dit zijn uw vragen.”

Het geschrevene ging opnieuw van hand tot hand en de Vorst reikte het aan den opperpriester over, waarna hij vroeg: „Priester van Isis, vertel ons: Is men in de ruimte zeker van alle gevoelens en worden de vragen naar die gevoelens beantwoord?”

Ik voelde wat hij bedoelde en antwoordde: „Vraag aan alle gevleugelden, allen zullen u zeggen, wat ik u thans zal verklaren.

Wanneer de Goden de vragen beantwoorden, willen zij, dat al die vragen duidelijk en op één doel gericht zijn. De wetten van Isis schrijven ons priesters voor, dat wij duidelijk spreken en natuurlijke vragen stellen. Het is niet mogelijk dat wij andere vragen stellen alvorens het wonder geheel verklaard is, eerst dan kunnen wij verder gaan. Zij die de wetten niet opvolgen ontvangen hun kastijding. Dit zijn de wetten van Isis, groote Pharao, maar ik ben in de ruimte en moet de wetten van de Goden opvolgen; ik ben daar één met de Goden. Ik kan niets, niets anders zeggen dan dat, wat ik door de Goden ontvang.

Hoe
onnatuurlijk en streng ook, ik moet het doorgeven.

De Goden
zeggen,

dat ook de Pharao die wetten niet kent. Ik moet volgen,
347

omdat de Goden mij die vleugelen hebben geschonken; de Pharao heeft voor de Goden een andere taak te verrichten."

„Neen, priester van Isis, de vleugelen zijn niet in mijn bezit, ik moet dit erkennen."

Den oppervriester vroeg hij: „Is deze verklaring onduidelijk?"

Mijn Vader was gereed en antwoordde: „Nu is het antwoord heel duidelijk, groote Pharao, maar wij leven nu buiten de wetten."

De Koning keek weer naar mij, dacht even na en vroeg: „Priester van Isis, is het voor u mogelijk in mijn huis deze zitting te beëindigen, zoodat ik kan rechtspreken?"

„Groote Pharao, de Goden zijn gereed. Zooeven

uitreden doek over de bergen van vrouw in old film

„Ieder mensch treedt uit, bewust en onbewust.”

„Maar ik droomde toch, Jozef?”

„Dat denk je, maar je was in de sferen en welbewust. Vele menschen zijn des nachts in de sferen. Je hoort dan zoo heel vaak, wanneer ze des morgens wakker worden, dat ze met familieleden hebben gesproken, die toch reeds lang zijn gestorven. Ze weten zich alles te herinneren en vertellen van schoonheid en geluk; toch aanvaarden ze het niet. Het aardsche leven neemt hen in beslag en die geestelijke krachten gaan dan verloren. Die droomen zijn meestal uittredingen, maar je hebt ook wenshdroomen. Bijvoorbeeld, zooals je zelf zegt, dat je zooveel van bergen houdt..Dat kun je geestelijk beleven zonder dat je bent uitgetreden. Dan ben je en blijf je met je stof lichaam verbonden, maar in den geest maak je groote reizen.”

„Nu valt me nog een heel mooie droom in, Jozef. Op een nacht droomde ik, dat moeder tegen mij zeide, dat ik naar een dokter moest gaan en daar niet te lang mee moest wachten. Toen ik 's morgens wakker werd, was het eerste, waar ik aan dacht, mijn droom.

[Goku Speaks Vegeta's Language](#)

[\(85\) "Vegeta will replace Beerus" - YouTube](#)

thx by the way

De ziel van dezen mensch bleef in het organisme, men bracht hem in het halfwakend bewustzijn. In zijn hoofd lag een verdikking en deze kon thans worden verwijderd. Een meester zou
253

dezen zieke genezen, doch hij werd nu door al de meesters geholpen, want hiervoor was massa-concentratie noodig. Alle priesters stelden zich op den zieke in. De priester, die den man had behandeld, maakte verschillende passen over het hoofd en daarmee hielp men hem. Op één punt was deze massa-concentratie ingesteld. Langs zijn linkeroor zag ik een verdikking komen. Op die plaats had men een zalf gesmeerd, die de huid verweekte. Die verdikking werd steeds groter, totdat de huid vaneen scheurde en de etter tevoorschijn kwam. Een wonderlijke genezing zag ik geschieden. Opnieuw maakte de priester lange passen over het hoofd en voerde de etter naar de opening achter het oor. Tot viermaal toe zag ik een verdikking. Dan was al het vuil verwijderd en de man genezen. Ik vond het wonderbaarlijk. De zieke keerde tot zijn eigen bewustzijn terug en ging heen.

Vele zieken werden er dezen middag geholpen en genezen. En al die mensen vonden het heel gewoon, want de priesters van Isis waren daarin machtig. Dectar keerde tot ons terug, doch de Vader van Isis riep hem tot zich. Een tijdlang sprak de Opperpriester tot hem, doch ik kon hen niet volgen, voor mij waren beiden afgesloten. Allen gingen heen. Dectar keerde tot het kind terug, ik kon mij verwijderen.

In mijn cel gekomen, rustte ik wat uit. Hoe prachtig was alles, dit waren wonderen. Ik begreep alles, al dit machtige, ver, heel ver waren zij gevorderd. **Door de gevleugelden hadden zij deze wijsheid ontvangen en het meesterschap van Ardaty gaf aan hen die macht.** Maar allen hadden gaven, waren zieners en ontwikkeld.

Het waarnemen van al die zieken was echter de hoofdzaak.

Zij wisten van te voren, wat zij moesten en konden doen, anders deden zij niets. In korten tijd had **Dectar dit wonder volbracht.**

Aanstonds zou hij tot mij komen en dan wilde ik hem vragen stellen, want ik wilde gaarne weten, wat hij tijdens zijn prachtig werk voelde. **Ik zou willen weten of hij inwerking uit die andere**
254

wereld aanvaardde. of dat hij zich alleen op de meesters instelde en vele andere vragen meer. Ik verlangde reeds, dat hij tot mij kwam.

Ik leerde den dood kennen.

Eindelijk trad hij mijn cel binnen, doch ik vond hem heel vreemd en vroeg: „Is er iets, Dectar?”

Hij gaf mij geen antwoord en bleef **mij** maar aankijken. Opnieuw vroeg ik: „Is er iets met het kind?”

Dan zei hij: „Leerling-priester van Isis, wij zullen verder gaan om u van de wetten van dezen Tempel te vertellen, die Isis groot maakten.”

Ik keek naar hem en dacht een krankzinnige te zien. Bliksemsnel stelde ik mij op hem in, doch mijn meester, vriend en broeder was voor mij geheel gesloten. Ik beefde van angst en vroeg: „Zeg mij, Dectar, is er iets?”

Doch hij deed alsof ik lucht was en ging verder.

„Gij moet naar mij luisteren en geen vragen stellen. Ik ben uw meester en de Hoogepriesters willen, dat gij naar mij luistert.”

Opnieuw vroeg ik: „Zeg mij, Dectar, wat er is? Dreigt er gevaar? Spreek, en laat mij niet in onrust.”

„Ik ben uw meester en uw leeraar, vergeet dit niet.”

Nu begreep ik, dat er iets was. Een verschrikkelijke invloed kwam tot mij. Ik wilde in hem afdalen, doch hij was voor mij onvindbaar. „Ben je gek, Dectar? Ben je bezig op te lossen?”

„Gij kunt op deze wijze niet denken, leerling-priester, of **gij zijt bezig u zelf re vernietigen.????????????????????** Gij vergeet, dat ik uw meester ben.”

Dit was voldoende en ik zei: „Is het u heilige ernst, Dectar?”

Beantwoord mij deze vraag.”

„Ik ben uw meester en gij hebt naar mij te luisteren. Ik wensch niet, dat gij mij zoekt. De wetten van dezen Tempel verbieden

u zulks en gij hebt mij in alles te volgen en uw hoofd te buigen, anders zult gij de wetten leeren kennen.”

„Gij schurk, huichelaar, **bezoedelaar van echte liefde**, ga weg, ga uit mijn cel, of ik wurg je. Vervloekt ben je, gemeen dier, 255

demon, ga weg, zeg ik je, of ik vergeet mij. Mijn macht is groot **en ik zal je verpletteren.”**

Zijn oogen doorboorden de mijne, maar ik voelde mijn vriend niet meer.

Dectar was voor mij gestorven. Ik haatte hem en allen, die zich meesters noemden. „Je bent een verrader, een schurk, je bezoedelt mijn ouders en jezelf. Ga weg, ga uit mijn cel, **blijf hier niet langer.”**

HOOFDSTUK XV

Het Plan Gods

OM op je vragen het passende antwoord te geven, zullen we een korte reis over de aarde maken, zegt vader mij. Daarna is ons verblijf op aarde ten einde.

Slechts korten tijd zullen we erover doen, laat hij me voelen. Gene zijde kan dat. Ik beleefde het zostraks nog, toen ik mij op m'n huis instelde en in minder dan geen tijd ter plaatse was.

Eerst maken we nog een kleine wandeling door Rotterdam. Niet naar de verwoestingen kijk ik, liever volg ik hier en daar de mensen in hun gesprekken. Ze schelden en vloeken op de Duitschers, die deze ramp over hen brachten. Hun haat jegens hen is verschrikkelijk, er is er niet een onder, die een woord van vergeving vinden kan. Er is evenmin iemand, die deze door woede verteerde mensen terechtwijst en hun leert, dat de haat al even verkeerd is als de moord.

Toch moeten al deze mensen dit leren inzien. God wil niet, dat Zijn kinderen doden, hij wil evenmin, dat ze haten. Hoezeer

ons hart ook pijn gedaan is, het gevoel van liefde mag er toch niet door omgebracht worden. Dit is één van Gods wetten en ze is al even onverbiddelijk als de andere.

Vader laat me voelen, dat elke mensch, niet één uitgezonderd, schuld draagt aan dezen oorlog. In onze vele levens stapelden we het eene kwaad op het andere, en nog leeft het kwaad onder de menschen. Nog zijn de harten ongevoelig en wil niet iedere mensch liefde geven aan z'n medeschepselen. Nog verdraagt de een den ander niet, de wangunst tiert nog even welig als de zucht naar macht.

Leerde Christus dat aan ons menschen? Hij gebod ons elkander lief te hebben, maar in den volstrekten, onweersprekbaren zin van het' woord.

Thans, zoo zegt vader, is de Eeuw van Christus begonnen, nu 192

moet de mensch gaan leven naar de geboden, die Hij gaf*

Door dezen verschrikkelijks ten oorlog aller tijden leert de menschheid, dat ze zich af moet keeren van het geweld, de zucht naar macht en gewin, van den 'haat. Dat zal de winst zijn, die ons uit de puinhoopen en de slagvelden toestroomt.

Tot nu toe heeft de menschheid maar raak geleefd. **Ze wandelde**

naast de wetten van God, kende ze niet en leefde er niet

naar. De mensch weet niet, waartoe hij op aarde is, vanwaar

hij komt en waarheen hij gaat. De mensch moet in dit weten

nog ontwaken en thans zal dit geschieden. Tot op heden heeft

de mensch rondgetast, is hij als een blinde door Gods ruimte

gedwaald. Thans zal echter het licht van gene zijde, het licht

van de hemelen over zijn pad strijken en hem ziende maken.

Nu eerst is dat mogelijk, thans, nu de Eeuw van Christus te beginnen staat.

Hier in de sferen, zegt vader, heeft men de smeekbeden opgevangen van den mensch, die, staande temidden van de

vreeselijke ruïnes, aangericht door het geweld van hen, die zijn broeders moesten zijn, God vraagt om voorlichting. Leer

ons, o God, Uw heilige wetten kennen. Wat weten wij van

U, wat van ons leven? Niets, niets, niets, wat de kerken ons

vertellen, het is alles even arm en gebrekkig, O Heer. En zoo

tegenstrijdig en onbeholpen als hun leerstellingen, was hun

houding in dezen verschrikkelijken strijd. Zij kunnen ons

niets meer leren, o Vader, we voelen, met al hun goeden

wil voeren ze ons vèrder weg van U en van het leven. God,

mijn Schepper, leer mij thans hoe U wezenlijk bent, leer mij

Uw bedoelingen kennen, leer mij hoe ik leven moet.

En God antwoordt door de meesters van gene zijde, door Zijn

engelen: „Nü zu'lt ge weten, Mijn kind, zult ge Mij leren

kennen en Mijn gansche Schepping. **Nu eerst is dat mogelijk,**

tot nu toe luisterde ge liever naar de stemmen, die U tot het

kwaad en de duisternis riepen. Thans pas is het oogenblik

daar dat Uw geest zich openvouwt, bereid om kennis te nemen

van de wetten, die het heelal en Uw leven regeeren. Wie Mij

en al Mijn kinderen in liefde nadert, hij zal Mij en Mijn bedoe-

I

lingen leeren kennen. Heb dus lief, Mijn kind, leer wal het zeggen wil waarachtig lief te hebben. Dan zal Mijn stem in Uw binnenste klank krijgen en zult ge in Uw hart het Mijne hooren kloppen!"

Het zijn de Meesters van gene zijde, leert vader me verder, die op Gods bevel thans bezig zijn hun kennis van het Heelal en het menscheijk leven naar de aarde te brengen. Opdat de mensch zal weten, dat er een eeuwig voortgaan is en dat God geen verdoemenis kent, maar daarentegen een Vader is van Liefde.

Koning, het Hoofd van Egypte. Gij kunt thans volgen wat gij zelf wilt."

Als een gebroken mensch zag ik hem en hij gaf aan meester Sma het bevel voor hem vragen te stellen. Deze meester, de eenige die nog gevoel bezat, stelde zijn eerste vraag:

„Vertel ons, gevleugelde, wie is die God waarvan gij spreekt, want er zijn vele Goden die wij hebben leeren kennen en die ook u leerden."

„Priesters van Isis, luister. De wonderen die u heeft kunnen volgen waren machtig en zijn ons door de Goden geschonken. Andere priesters leefden ook in de ruimte waarin ik nu ben, doch allen droegen die gaven niet, welke ik van de Goden heb ontvangen. Maar er is maar één God."

„Uw antwoorden hebben wij gehoord en wij danken u. Is daar rijk en arm?"

„Is voor God een arme zijn kind niet? Kan een God van „Liefde" onderscheid maken? „Hij", die eenige God van al het leven is, die ons menschen heeft geschapen en al het andere leven, „Hij" is, zooals men „Hem" hier kent, de eenige God, die over leven en dood beslist. „Hij" is de God van sterren, planeten en zonnen

en zal dat eeuwigdurend blijven. Als gij allen op de „weide” bent, ziet gij dan niet in vorige levens? Dan is er bewustzijn in u en kent gij „Hem”, den God van ons allen. Ook zij, die hier leven, kennen en aanvaarden „Hem”, alléén God, den „God” van liefde. Deze wijsheid, priesters van Isis, is alle menschen duizenden manen vooruit.”

„Gij zegt, dat wij zijn zooals „Hij” is en dat zij „Hem” in de dieren en al het andere leven kunnen volgen?”

„Zijn de schrijvers gereed, zoo ga ik verder. Al dat leven, meesters van Isis, heeft „Hij” doen geboren worden. Wij allen keerden tot „Hem” terug. Is dit duidelijk. Kunt u aanvaarden, dat wij allen bezig zijn te worden zooals „Hij” is?”

„En u kunt daarin zien, priester van Isis?”

„Al dat leven kan ik volgen, meester Sma. Ik zie het hier voor mij, doch ook op aarde is het te zien. Wij allen gaan hoger, om de allerhoogste hemelen te bereiken. **Hier is het steeds dag, en**

356

ook de menschen worden steeds schooner. Allen worden hier ontvangen, die thans nog op aarde leven, maar zij moeten „Hem” volgen. Eerst dan zullen zij de wonderen in hun eigen leven aanschouwen en ze zich eigen maken. Zij, die „Hem” volgen, kunnen niet meer haten en zijn vergevingsgezind, hebben lief alles wat leeft, omdat het tot „Zijn Leven” behoort en kunnen aanvaarden de wonderen, die zij niet begripen, maar die voor hen toch wijsheid zullen zijn. In het leven maakt hij plaats voor hem, die liefde bezit en „Hem” volgt, omdat „Hij” licht is. De duisternis moet overwonnen worden. Waarin ik nu zie is voor u nog niet bekend, deze wonderen zijn nieuw voor Isis, alléén hier weet men er van. Indien de Vader van Isis dit voelt, komen de Goden tot hem en volgen hem de meesters van Isis.”

Nog wilde mijn leider hem helpen, maar hij stond op en ging heen. Wij gingen verder en meester Sma vroeg: „Priester van Isis, de wonderen zijn machtig, maar wij willen u gaarne helpen en in alles bijstaan, nu de opperpriester is heengegaan. Wij allen zijn gereed en zullen zorg dragen dat er geen stoornissen meer tot ons komen en voelen ons vereerd door de Goden en den God van ons allen te worden onderwezen. Zoo wachten wij af, dat wij vragen mogen stellen.”

„De Goden willen, dat gij vragen stelt, meester Sma, ook ik ben gereed.”

„De dood is dus eeuwigdurend leven?”

„Een zeer mooie en bewuste vraag, meester Sma, ga zoo verder. Waarachtig de dood is het eeuwigdurende leven, want er is geen dood, in niets, in welken vorm gij het leven ook ziet, niets kan sterven, er is alléén leven.”

„Hebben de dingen, die gij daar voor u ziet, namen?”

„Als ik tot de duisternis ga, dan is dat een sfeer, maar een duistere sfeer en daarin, zooals gij allen reeds weet, leven menschen die het duistere leven zoeken. De lichtende hemelen noemt men hier tevens sferen en de menschen hebben hun eigen naam mogen

behouden en de boomen en bloemen, de vogelen en al het andere leven herkent men daaraan. Maar waar ik ook zie, daar is leven en al dat leven volgt „Hem”, alléén „Hem”.”

357

